ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΣΥΝΕΧΩΣ ΑΠΟ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1907

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΕΥΓΕΝΙΑ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ΕΤΟΣ ΙΖ' ΙΟΥΛΙΟΣ 1924 ΤΕΥΧΟΣ 201

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧΜ. 2.50

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΕΤΟΣ ΙΖ' — ΙΟΥΝΙΟΣ 1924 — ΤΕΥΧΟΣ 201

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

Ο ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ, Διήγημα Τσέχωφ. Μετάφρασις Κ. Κοκόλη.
ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΟΥ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ. Ν. Ι. Λάσκαρη.
ΞΕΧΑΣΜΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΚΑΙ ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ, Σπυρ. Δὲ Βιάζη.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΞ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ, Δ. Δ. Ζωγράφου.
ΠΕΡΙ ΛΟΥΤΡΩΝ ΑΠΟ ΥΓΙΕΙΝΗΝ ΕΠΟΨΙΝ.
ΠΛΕΚΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ Ι. Πολέμη.
ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ.
ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ.
ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΕΛΙΣ.
ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ.

Πᾶσα ἀποστολὴ ἀποβλέπουσα τὴν «Ἑλληνικὴν Ἐπιθεώρησιν» (χειρόγραφα, Περιοδικά, βιβλία ἐπιστολαί, συνδρομαὶ κ. λ. π.) πρέπει νὰ ἀπευθύνεται πρὸς τὴν Διευθύντριαν:

Δ)σ ΕΥΓΕΝΙΑΝ ΖΩΓΡΑΦΟΥ Ὁδὸς Μενάνδρου 83.

Πᾶν σύγγραμμα ἀποστελλόμενον εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς «Ἑλλην. Ἐπιθεωρήσεως» ἀναγγέλλεται δι' αὐτῆς.

ΕΡΓΑ ΕΥΓΕΝΙΑΣ ΖΩΓΡΑΦΟΥ:

Διηγήματα κ. λ. π.

ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς συγγραφέως

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ τόμος Α'.
» » Β'.
» » Γ'.
Η ΓΚΟΥΡΑΙΝΑ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα.
ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ τόμος Α'.

Θεατρικὰ ἔργα.

Διδαχθέντα ἀπὸ τῆς Ἑλληνικῆς σκηνῆς

Η ΜΟΝΑΧΗ. Δρᾶμα Βυζαντινὸν τρίπρακτον.
Ο ΕΞΙΛΑΣΜΟΣ. Δρᾶμα κοινωνικὸν τρίπρακτον.
Η ΚΛΕΦΤΟΠΟΥΛΑ. Δρᾶμα ἱστορικὸν »
Η ΤΖΕΝΗ ΜΕ ΤΟ ΓΕΛΙΟ ΤΗΣ. Κοινωνικὸν δραμάτιον μεταφρασθὲν εἰς τὴν Ἀγγλικὴν
ΟΤΑΝ ΛΕΙΠΗ ΤΟ ΧΡΗΜΑ. Δρᾶμα κοινωνικὸν τρίπρακτον.
Η ΑΝΟΙΞΙΣ. Κοινωνικὸν δραμάτιον.
ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ. Δρᾶμα μονόπρακτον

Διάφοροι μελέται, διηγήματα, ταξειδιωτικαὶ ἐντυπώσεις, θεατρικὰ ἔργα κλπ. δημοσιευθέντα εἰς δέκα πέντε τόμους τῆς «Ἑλληνικῆς Ἐπιθεωρήσεως» θὰ ἐκδοθῶσιν εἰς τόμον προσεχῶς.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν:	Ἔκδοσις ἁπλῆ	Δραχμαὶ 25.—
	» ἐκλεκτὴ	» 35.—
Διὰ δημόσια Γραφεῖα		» 60.—
Διὰ τὴν Εὐρώπην, Αἴγυπτον καὶ Κύπρον		Σελήνια 15.—
Διὰ τὴν Ἀμερικὴν		Δολλάρια 4.—

Αἱ συνδρομαὶ εἶνε γενικῶς προπληρωτέαι.—Αἱ ἐγγραφαὶ ἄρχονται ἀπὸ τῆς 1ης ἑκάστου μηνός.

ΤΙΜΑΙ ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΩΝ

Ὁλόκληρος σελὶς εἰς ἓν τεῦχος	Δρ. 200.—
Ἡμίσεια » »	» 150.—
Τέταρτον σελίδος »	» 75.—
Ὄγδοον » »	» 50.—
Διὰ συνεχεῖς δημοσιεύσεις ἰδιαίτεραι συμφωνίαι	

ΕΤΟΣ ΙΖ' — ΑΘΗΝΑΙ, ΙΟΥΛΙΟΣ 1924 — ΤΕΥΧΟΣ 201

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΣΥΝΕΧΩΣ ΑΠΟ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1907

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΕΥΓΕΝΙΑ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΟΔΟΣ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 83

Ρωσικη Λογοτεχνια

Ο ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ

Ἕνα ὡραῖο ἀνοιξιάτικο μεσημέρι, ὁ ἐπαρχιακὸς γιατρὸς καὶ ὁ ἀνακριτὴς πήγαιναν νὰ κάνουν νεκροψία. Ὁ ἀνακριτὴς τριάντα πέντε χρονῶν ἄνδρας, κύτταζε συλλογισμένος τ' ἄλογο κ' ἔλεγε:

— Στὴ φύσι ὑπάρχουν πολλὰ ἀνεξήγητα καὶ σκοτεινά, ἀλλὰ καὶ στὴν καθημερινὴ ζωή, γιατρέ, συχνὰ παρουσιάζονται φαινόμενα, ποὺ μὲ κανένα τρόπο δὲν ἐξηγοῦνται. Ξέρω μερικοὺς ἀκατανόητους, παράξενους θανάτους, ποὺ μονάχα πνευματισταὶ καὶ μυστικισταὶ θὰ καταπιάνονταν νὰ ἐξηγήσουν τὴν ἀφορμή τους, ἐνῶ κάθε ἄνθρωπος μὲ σωστὰ τὰ λογικὰ θὰ σήκωνε μὲ ἀπορίαν τοὺς ὤμους καὶ τίποτε ἄλλο. Λόγου χάριν, ξέρω μιὰ πολὺ μορφωμένη κυρία ποὺ προεῖπε τὸ θάνατό της καὶ πέθανε χωρὶς καμμία φανερὴ αἰτία ἀκριβῶς τὴν προσδιορισμένη μέρα. Εἶπε πῶς θὰ πεθάνῃ τότε καὶ πέθανε.

— Τίποτα δὲν γίνεται χωρὶς ἀφορμή, εἶπε ὁ γιατρός. Ὑπάρχει θάνατος, ἄρα ὑπάρχει καὶ ἀφορμή. Ὅσο γιὰ τὶς προρρήσεις, δὲν παραξενεύομαι καθόλου. Ὅλες οἱ κυρίες καὶ οἱ γυναικοῦλές μας ἔχουν τὸ χάρισμα νὰ προφητεύουν καὶ νὰ προαισθάνωνται.

— Αὐτὸ εἶναι σωστό, ἀλλὰ ἡ κυρία, γιατρέ, ποὺ σᾶς λέγω, ξεχώριζε ὁλωσδιόλου. Ἡ πρόρρησι γιὰ τὸ θάνατό της δὲν εἶχε τίποτε γυναικεῖο. Νέα γυναῖκα, γερή, φρόνιμη, χωρὶς προλήψεις, μὲ κάτι ἔξυπνα, καθαρά, τίμια μάτια καὶ πρόσωπο ἀνοικτό, γεμάτο νοημοσύνη, μὲ ἐλαφριά, καθαυτὸ ρωσσικὴ εἰρωνεία στὸ βλέμμα καὶ στὰ χείλια. Τὸ μόνο γυναικεῖο ποὺ εἶχε ἦταν ἡ ὀμορφιά. Λιγερή, χαριτωμένη, νὰ ὅπως αὐτὴ ἡ σημύδα μὲ θαυμάσια μαλλιά! Καὶ γιὰ νὰ καταλάβετε καλύτερα αὐτὴ τὴ γυναῖκα, σᾶς προσθέτω ἀκόμα πῶς ἦταν γεμάτη ἀπὸ μιὰ μεταδοτικὴ εὐθυμία, ἦταν πάντα ἀμέριμνη κι' εἶχε ἐκείνη τὴν ἔξυπνη, τὴν εὐχάριστη ἐπιπολαιότητα ποὺ ἔχουν μονάχα οἱ διανοούμενοι, οἱ καλόκαρδοι, οἱ εὔθυμοι ἄνθρωποι. Πῶς μπορεῖ, λοιπόν, σ' αὐτὴ τὴν περίστασι νὰ γίνῃ λόγος γιὰ μυστικισμό, γιὰ πνευματισμό, γιὰ προφητικὸ χάρισμα καὶ τὰ τέτοια. Ὅλα αὐτὰ τὰ περίπαιζε.

Τὸ ἁμάξι τοῦ γιατροῦ σταμάτησε κοντὰ σὲ πηγάδι. Ὁ ἀνακριτὴς καὶ ὁ γιατρὸς ἤπιαν νερό, τεντώθηκαν καὶ περίμεναν τὸν ἁμαξᾶ νὰ τελειώσῃ τὸ πότισμα τῶν ἀλόγων.

— Λοιπόν, ἀπὸ τί πέθανε ἡ κυρία; ρώτησε ὁ γιατρὸς ὅταν τὸ ἁμάξι ξεκίνησε.

— Πέθανε πολὺ παράξενα. Μίαν ὡραία μέρα πῆγε στὴν κάμαρή της ὁ ἄνδρας της καὶ τῆς εἶπε πῶς δὲν θάτανε ἄσχημο τὴν ἄνοιξι νὰ πουλήσουν τὸ παλιὸ ἁμάξι καὶ ν' ἀγοράσουν κανένα καινούργιο καὶ ἐλαφρότερο, καθὼς καὶ ν' ἀλλάξουν τὸ ἀριστερὸ ἄλογο, τὸ γεντέκι, καὶ νὰ βάλουν στὴ μέση τὸν Μπόμπτσινσκη (εἶχε τέτοιο ἄλογο ὁ ἄνδρας της).

Ἡ γυναίκα του τὸν ἄκουσε καὶ τοῦ εἶπε:

— Κάμε ὅπως ξέρεις, ὅλο τὸ ἴδιο μοῦ κάνει τώρα. Τὸ καλοκαῖρι θἄμαι πιὰ στὸ νεκροταφεῖο.

Ὁ ἄνδρας, φυσικά, σήκωσε τοὺς ὤμους καὶ χαμογέλασε.

— Δὲ χωρατεύω καθόλου, εἶπ' ἐκείνη. Σοῦ λέω σοβαρὰ πῶς θὰ πεθάνω γρήγορα.

— Δηλαδὴ πόσο γρήγορα;

— Ἀμέσως μετὰ τὴ γέννα. Θὰ γεννήσω καὶ θὰ πεθάνω.

Ὁ σύζυγος δὲν ἔδωκε καμμιὰ σημασία σ' αὐτὰ τὰ λόγια. Δὲν πίστευε σὲ καμμιὰ προαίσθησι κ' ἔπειτα ἤξερε πολὺ καλὰ πῶς οἱ γυναῖκες ὅταν εἶνε σ' ἐνδιαφέρουσα κατάστασι, ἀγαποῦν νὰ κάνουν κα-

πρίτσια καὶ γενικῶς νὰ παραδίδωνται σὲ θλιβερὲς σκέψεις. Τὴν ἄλλη μέρα ἡ γυναίκα τοῦ ξαναλέγει πῶς θὰ πεθάνῃ ἀμέσως μετὰ τὴ γέννα καὶ ἀπὸ τότε μέρα δὲν περνοῦσε χωρὶς νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ ἴδιο, ἐνῷ ἐκεῖνος γελοῦσε, τὴν ὠνόμαζε κυράτσα, μάντισσα, δαιμονισμένη. Ὁ κοντινὸς θάνατος τῆς ἔγινε idée fixe. Ὅταν ὁ ἄνδρας της δὲν τὴν ἄκουε, πήγαινε στὴν κουζίνα κ' ἔλεγε στὴ ντιντὰ καὶ στὴ μαγείρισσα γιὰ τὸ θάνατό της.

— Λίγο μοῦμεινε ἀκόμα νὰ ζήσω, ντιντά. Μόλις γεννήσω ἀμέσως θὰ πεθάνω. Δὲν ἤθελα νὰ πεθάνω ἔτσι γρήγορα, μὰ τέτοιο εἶνε τὸ ριζικό μου.

Ἡ ντιντὰ καὶ ἡ μαγείρισσα, φυσικά, ἄρχιζαν τὰ κλάμματα. Κάποτε ποὺ ἐρχόταν ἡ παππαδιά, εἴτε καμμιὰ κυρία, τὴν ἔπαιρνε στὴν ἄκρη κι' ἄρχιζε νὰ ξαλαφρόνῃ τὴν καρδιά της μὲ τὰ ἴδια πῶς θὰ πεθάνῃ γρήγορα. Μιλοῦσε σοβαρὰ μ' ἕνα δυσάρεστο χαμόγελο καὶ μάλιστα μὲ κακία στὸ πρόσωπο, χωρὶς νὰ ἐπιτρέπῃ ἀντιλογία. Ἀγαποῦσε τὶς μόδες, τὰ λοῦσα, ἐπειδὴ ὅμως θὰ πέθαινε γρήγορα, τὰ παράτησε ὅλα κι' ἄρχισε νὰ περπατῇ βρωμερή· δὲ διάβαζε πιά, δὲ γελοῦσε, δὲν ὠνειροπολοῦσε... Καὶ σὰ νὰ μὴν ἔφθανε τοῦτο, πῆγε μὲ τὴ θεία της στὸ νεκροταφεῖο καὶ διάλεξε θέσι γιὰ τὸν τάφο της, καὶ πέντε μέρες πρὶν τῆς γέννας ἔγραψε τὴ διαθήκη της. Καὶ πρέπει νὰ ξέρετε πῶς ὅταν γενόντουσαν αὐτά, ἦταν περίφημα στὴν ὑγεία της, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἡ παραμικρότερη ὑποψία ἀρρώστειας ἢ κανενὸς κινδύνου. Ἡ γέννα εἶνε δύσκολο πρᾶμμα, καμμιὰ φορὰ φέρνει θάνατο, γιὰ 'κείνη ὅμως ποῦ σᾶς μιλῶ, ὅλα πήγαιναν καλὰ καὶ κανένας φόβος ἀπολύτως δὲν ὑπῆρχε. Ἐπὶ τέλους ὁ ἄνδρας της βαρέθηκε αὐτὴ τὴν ἱστορία. Κάποτε στὸ γεῦμα θύμωσε καὶ τὴ ρώτησε:

— Ἄκουσε, Νατάσα, πότε λοιπὸν θὰ τελειώσουν αὐτὲς οἱ ἀνοησίες;

— Δὲν εἶνε ἀνοησίες. Μιλῶ σοβαρά.

— Κολοκύθια! Θὰ σὲ συμβούλευα νὰ παύσῃς τίς ἀνοησίες, γιὰ νὰ μὴ ντρέπεσαι ὕστερα κι' ἡ ἴδια.

Μὰ νά, ἔφθασε κι' ἡ γέννα. Ὁ ἄνδρας ἔφερε ἀπὸ τὴν πόλι τὴν καλύτερη μαμμή. Ἡ γυναίκα ἦταν πρωτάρα, ἡ γέννα ὅμως δὲν μποροῦσε νἆταν καλύτερη. Ὅταν τελείωσαν ὅλα, ἡ λεχοῦσα ζήτησε νὰ 'δῇ τὸ μωρό. Τὸ εἶδε κι' εἶπε:

— Αἴ, τώρα μπορῶ νὰ πεθάνω.

Ἀποχαιρέτησε, ἔκλεισε τὰ μάτια καὶ σὲ μισὴ ὥρα παρέδωκε τὴν ψυχὴ στὸ Θεό. Ὡς τὴν ὕστερη στιγμὴ εἶχε τὰ λογικά της. Τοὐλάχιστον, ὅταν τῆς ἔδωκαν γάλα ἀντὶ νερό, ψιθύρισε σιγανά:

— Γιατί μοῦ δίνετε γάλα ἀντὶ νερό;

Ὁρίστε λοιπὸν ἱστορία. Ὅπως προεῖπε ἔτσι καὶ πέθανε.

Ὁ ἀνακριτὴς σώπασε, ἀναστέναξε καὶ εἶπε:

— Ὁρίστε, ἐξηγῆστέ το, ἀπὸ τί πέθανε; Σᾶς λέγω στὴν τιμή μου, αὐτὸ δὲν εἶνε τῆς φαντασίας, ἀλλὰ πραγματικό.

Συλλογισμένος ὁ γιατρὸς κύτταξε τὸν οὐρανό.

— Ἔπρεπε νὰ κάνουν νεκροψία, εἶπε.

— Γιατί;

— Γιὰ νἄβρουν τὴν αἰτία τοῦ θανατου. Δὲν πέθανε, βέβαια, γιατί τὸ προεῖπε. Πολὺ πιθανὸν νὰ δηλητηριάστηκε.

Ὁ ἀνακριτὴς γύρισε μὲ μιᾶς τὸ πρόσωπό του στὸ γιατρὸ καὶ μισοσφαλιώντας τὰ μάτια του ρώτησε:

— Ἀπὸ τί συμπεραίνετε πῶς δηλητηριάστηκε;

— Δὲ συμπεραίνω, ὑποθέτω. Ζοῦσε καλὰ μὲ τὸν ἄνδρα της;

— Χμ... ὄχι καὶ τόσο. Συνέβησαν κάποια ἄτυχα περιστατικά. Ἡ μακαρίτισσα ἔπιασε μιὰ φορὰ τὸν ἄνδρα της μὲ μιὰ κυρία... Μά, δὲν ἀργησε νὰ τὸν συγχωρέσῃ.

— Καὶ ποιὸ προηγήθηκε, ἡ ἀπιστία τοῦ συζύγου ἢ ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου;

Ὁ ἀνακριτὴς κύτταξε προσεκτικὰ τὸ γιατρό, σὰ νἄθελε νὰ μαντέψῃ γιατί τοῦ ἔκανε αὐτὲς τὶς ἐρωτήσεις.

— Σταθῆτε, εἶπε σὲ λιγάκι. Σταθῆτε νὰ θυμηθῶ.

Ὁ ἀνακριτὴς ἔβγαλε τὸ καπέλλο του καὶ σφόγγισε τὸ μέτωπό του.

— Ναί, ναί... ἄρχισε νὰ μιλῇ γιὰ τὸ θάνατο ἀμέσως ὕστερ' ἀπ' ἐκεῖνο τὸ περιστατικό. Ναί, ναί...

— Αἴ, βλέπετε λοιπόν... Ὅλες οἱ πιθανότητες εἶνε πῶς τότε ἀπεφάσισε νὰ δηλητηριασθῇ, ἐπειδὴ ὅμως δὲ θἄθελε, ἴσως, νὰ σκοτώσῃ καὶ τὸ παιδί, ἀνέβαλε τὴν αὐτοκτονία μετὰ τὴ γέννα.

— Δύσκολο μοῦ φαίνεται, δύσκολο... Ἀδύνατο. Τὸν συγχώρησε τότε ἀμέσως.

— Γρήγορα συγχώρησε, ἄρα κάτι κακὸ εἶχε βάλει στὸ νοῦ της. Οἱ νέες γυναῖκες δὲ συγχωροῦν γρήγορα.

Ὁ ἀνακριτὴς χαμογέλασε θιασμένα καὶ γιὰ νὰ κρύψῃ τὴ μεγάλη ταραχή του, ποὺ παρὰ πολὺ φαινότανε, ἄρχισε νὰ καπνίζῃ σιγαρέττο.

— Δύσκολο μοῦ φαίνεται, ἀπίστευτο... ἐξακολούθησε. Οὔτε πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ μου τέτοιο πρᾶμμα... Ἔπειτα... δὲν ἔφταιξε ὁὰ κ' ἐκεῖνος τόσο πολύ, ὅσο φαίνεται... Ἡ ἀπιστία του ἦταν κάπως περίεργη, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ κι' ὁ ἴδιος· πῆγε στὸ σπίτι νύκτα κ' ἦταν στὸ κέφι, θέλησε νὰ χαϊδέψῃ κάποιο, ἀλλὰ ἡ γυναίκα του ἦταν σ' ἐνδιαφέρουσα κατάστασι... κ' ἐκεῖ, ποὺ νὰ τὴν πάρῃ ὁ διάβολος, βρέθηκε μροστά του μιὰ κυρία, ποὺ εἶχε ἔρθει μουσαφίρισσα γιὰ τρεῖς μέρες, μιὰ μαύσκη γυναῖκα, κοντή, ἄσχημη. Οὔτε λέγεται κἂν αὐτὸ ἀπιστία. Κι' αὐτὴ ἡ γυναίκα του τὴν ἴδια σκέψι ἔκανε καὶ

γρήγορα... τὸν συγχώρησε· ἕ τερα οὔτε λόγος πιὰ γένηκε...

— Χωρὶς αἰτία οἱ ἄνθρωποι δὲν πεύαίνουν, εἶπε ὁ γιατρός.

— Σωστά, βέβαια, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ παραδεχθῶ πῶς δηλητηριάστηκε. Περίεργο ὅμως νὰ μὴ μοῦ ἔρθῃ, ὡς τώρα, στὸ νοῦ, πῶς μποροῦσε νὰ συμβῇ τέτοιος θάνατος. Καὶ κανεὶς δὲν τὸ σκέφθηκε! Ὅλοι θαύμασαν ποῦ βγῆκαν τὰ λόγια της, μὰ κανένος δὲν πέρασε ἡ ἰδέα ἑνὸς... τέτοιου θανάτου... Μὰ καὶ δὲν εἶνε δυνατὸ νὰ δηλητηριάστηκε! Ὄχι!

Ὁ ἀνακριτὴς ἔπεσε σὲ σκέψι γιὰ τὸν περίεργο θάνατο τῆς γυναίκας καὶ αὐτὴ ἡ σκέψι δὲν τὸν ἄφηνε οὔτε στὴν ὥρα τῆς νεκροψίας. Ὅταν ἔγραφε ὅσα τοῦ ὑπαγόρευε ὁ γιατρός, κουνοῦσε σκυθρωπὰ τὰ φρύδια του καὶ σφόγγιζε τὸ μέτωπό του.

— Καὶ τάχα ἔχει τέτοια δηλητήρια ποὺ σκοτώνουν σιγὰ-σιγὰ σ' ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας χωρὶς κανένα πόνο; ρώτησε τὸ γιατρὸ ὅταν ἄνοιγε τὸ κρανίο.

— Ναί, ἔχει. Ἡ μορφίνη, λόγου χάριν.

— Χμ... Περίεργο... θυμοῦμαι πῶς κρατοῦσε κάτι τέτοιο... Μά, δύσκολο μοῦ φαίνεται!

Στὴν ἐπιστροφὴ ὁ ἀνακριτὴς ἦταν ἐξηντλημένος, δάγκανε τὰ μουστάκια του καὶ μιλοῦσε χωρὶς διάθεσι.

— Ἄς πᾶμε λιγάκι πεζοί, παρεκάλεσε τὸ γιατρό. Βαρέθηκα νὰ κάθουμαι.

Ὕστερ' ἀπὸ ἑκατὸ βήματα, ὁ ἀνακριτής, ὅπως φάνηκε στὸ γιατρό, εἶχε ἀποκάμει τόσο πολὺ σὰ ν' ἀνέβαινε ψηλὸ βουνό. Σταμάτησε, κύτταξε τὸ γιατρὸ μὲ ἀλλόκοτα σὰ μεθυσμένου μάτια καὶ εἶπε:

— Θεέ μου, ἂν αὐτὰ ποὺ εἴπατε, γιατρέ, εἶνε ἀληθινά, τότε... αὐτὸ εἶνε σκληρό, ἀπάνθρωπο! Δηλητηριάστηκε γιὰ νὰ θανατώσῃ μὲ τοῦτο ἄλλον! Καὶ τάχα ἦτο τόσο μεγάλο ἁμάρτημα! Ἄχ, Θεέ μου! Γιατί μοῦ βάλατε αὐτὴ τὴν ἀναθεματισμένη ἰδέα, γιατρέ.

Ὁ ἀνακριτὴς ἄρπαξε μὲ ἀπελπισία τὸ κεφάλι του κ' ἐξακολούθησε:

— Αὐτὰ ποῦ σᾶς διηγήθηκα ἦταν γιὰ τὴ γυναῖκά μου, γιὰ μένα. Ὤ, Θεέ μου! Αἴ, φταίω, τὴν πρόσβαλα, μὰ τάχα εἶνε πιὸ εὔκολο νὰ πεθάνῃ κανεὶς παρὰ νὰ συγχωρέσῃ! Ὁρίστε γυναικεία λογική, σκληρή, ἄσπλαχνη λογική. Ὤ, καὶ στὴ ζωή της ἦταν σκληρή! Τώρα τὸ θυμοῦμαι! Τώρα ὅλα μοῦ εἶναι καθαρά!

Ὁ ἀνακριτὴς μιλοῦσε καὶ πότε σήκωνε τοὺς ὤμους, πότε ἄρπαζε τὸ κεφάλι του. Πότε κάθιζε στ' ἁμάξι καὶ πότε πήγαινε πεζός. Ἡ ἰδέα ποῦ τοῦ ἔβαλε ὁ γιατρὸς τὸν παραζάλισε· τὰ εἶχε χαμένα, ἡ ψυχή του καὶ τὸ σῶμά του ἀδυνάτισαν, καὶ ὅταν ἐπέστρεψαν στὴν πόλι, ἀποχαιρέτησε τὸ γιατρὸ καὶ τοῦ ἀρνήθηκε νὰ γευματίσῃ μαζί του, ἂν καὶ τὴν περασμένη μέρα τοῦ τὸ εἶχε ὑποσχεθῆ.

(ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΤΣΕΧΩΦ)

Μεταφρ. Κ. Σ. ΚΟΚΟΛΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΟΥ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΤΑ ΠΡΟ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΤΑ ΕΝ ΟΔΗΣΣΩ

(1814-1825)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Τὴν πρώτην παράστασιν τοῦ «Θανάτου τοῦ Δημοσθένους» ἐπηκολούθησαν καὶ ἄλλαι τινές, αἱ εἰσπράξεις τῶν ὁποίων διετίθεντο ὑπὲρ τῶν ἑλληνικῶν σχολείων τῆς Ὀδησσοῦ. Λόγῳ ὅμως ἐκτιμήσεως πρὸς τὸν συγγραφέα τοῦ δράματος καὶ ἐνθαρρύνσεως αὐτοῦ ἀπεφασίσθη ὅπως αἱ εἰσπράξεις μιᾶς παραστάσεως ἀποσταλῶσι πρὸς τὸν ἐν Παρισίοις διατρίβοντα τότε Πίκκολον ὅπερ καὶ ἐγένετο (1).

Ὁ συγγραφεύς, λαβὼν τὰ χρήματα, ἀπέστειλε πρὸς τοὺς κὲν Ὀδησσῷ φιλοθεάτρους Ἕλληνας» τὴν ἑξῆς ἐπιστολήν:

«Φιλογενεῖς καὶ Φιλόμουσοι ἄνδρες, ἔλαβον διὰ τῶν ἐλλογίμων διδασκάλων τῆς αὐτόθι σχολῆς τὸ φιλότιμον δῶρόν σας, τὰ ἀπὸ μιᾶς παραστάσεως τοῦ Δημοσθένους χρήματα. Ἀφ' ἑαυτῶν κινηθέντες ἐτιμήσατε μὲ τοὺς ἀγῶνάς σου τὸ δοκίμιόν μου, καὶ κυθόρμητοι πάλιν ἠθελήσατε νὰ μοῦ δώσετε τὸ νέον τοῦτο σημεῖον τῆς πρὸς ἐμὲ καλοκαγαθίας σας. Ὡς τοιοῦτον, καὶ

(1) Ὁ Θεοχάρης Κληματιώτης γράφει ἐν τῷ Λόγῳ Ἑρμῇ (1819 σελ. 350) ὅτι «τὰ συναχθέντα θεωρικὰ ἔστειλαν πρὸς τὸν κ. Ν. Πίκκολον, παρακαλοῦντές τον τὰ τὸν ἐκδώσῃ» ('Επιστολὴ ἐξ Ὀδησσοῦ τῆς 22 Φεβρουαρίου 1819 πρὸς τὸν ἐν Βιέννῃ Χρόνιαν Ἰσάκον Δροσινοῦ.)

ὡς παραθαρρυντικὸν ἐν ταυτῷ, τὸ ὦρόν σας μὲ εἶναι προσφιλὲς ἐπίσης καὶ τίμιον, καὶ θέλω διασώζει τὴν μνήμην αὐτοῦ ὡς μεγίστου καὶ γλυκυτάτου εὐτυχήματος.

»Ἡ Ἑλλάς, φίλοι, θέλει σᾶς χρεωστεῖ ἑνὸς τῶν εὐγενεστάτων καὶ ὠφελιμωτάτων αὐτῆς επιτηδευμάτων τὴν ἀνάστασιν καὶ ἡ ἱστορία θέλει σᾶς μνημονεύει ὡς ἀρχηγοὺς καὶ εἰσηγητὰς τοῦ μεγάλου αὐτεῖ καλοῦ.

»Ἂν καθὼς ἐλπίζομεν φανῶσιν εἰς τὸ ἑξῆς δράματα τελειότερα καὶ συστάσεις θεάτρων καὶ ἀγωνισταὶ τῶν παλαιῶν ἀντίζηλοι, εἰς ἐσᾶς δικαίως θέλει ἀναφέρεσθαι ἡ χάρις καὶ πλεῖστον μέρος τῆς δόξης.

»Ἡ τιμή, τὴν ὁποίαν ἐκάματε εἰς τὸ δραμάτιόν μου, μ' ἐπιβάλλει χρέος νὰ τὸ καταστήσω ἀξιότερον τῆς παραδοχῆς σας, καὶ τῆς τοῦ κοινοῦ τῶν Ὀθησσινῶν Ἑλλήνων συγκαταβατικῆς κρίσεως. Εἰς οὗτο θέλει ἀσχολήσει ὅλας μου τὰς δυνάμεις, ὅταν ἄλλαι ἀναγκαιότεραι σπουδαὶ μ' ἀφήσωσιν εὐκαιρίαν.

»Ὑγιαίνετε, ἄνδρες Ἕλληνες, ἀγωνιζόμενοι τὰ τῶν Ἑλλήνων ἐνώπιον ἀξίων Ἑλλήνων.

Ἐν Παρισίοις 29 Ἰουνίου 1819.

Ὁ φίλος σας

Ν. Σ. ΠΙΚΚΟΛΟΣ»

«Ὁ θάνατος τοῦ Δημοσθένους» ἐπανελήφθη τὴν 15 Φεβρουαρίου 1819. Ἀλλ' ἡ παράστασις αὕτη, εἶχε καὶ τὸ ἐξαιρετικὸν ὅτι πρὸ τοῦ κυρίου δράματος ἐδόθη καὶ νέον πρωτότυπον δραμάτιον, εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ ὁποίου ἔλαβε μέρος νέος ἠθοποιός, ὅστις κατὰ γενικὴν τότε ὁμολογίαν, ἐπεσκίασε καὶ τὸν μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης θαυμαζόμενον Ἀβραμιώτην. Τὸ νέον δραμάτιον, τοῦ ὁποίου συγγραφεὺς ἦτο ὁ Γ. Λασσάνης, ἔφερε τὸν τίτλον «Ἡ Ἑλλὰς καὶ ὁ Ξένος», ὁ δὲ νέος ἠθοποιὸς ὠνομάζετο Γεώργιος Δρακούλης. Ἐξ Ἰθάκης καταγόμενος οὗτος, ὑπῆρξε διὰ τὸ ἑλληνικὸν θέατρον τῆς Ὀδησσοῦ ὅ,τι, ὡς θὰ ἴδωμεν κατωτέρω, ὁ Κ. Ἀριστίας διὰ τὸ τοῦ Βουκουρεστίου. Ἀμφότεροι τελείας τυχόντες μορφώσεως, ἐξόχως δὲ θερμουργοὶ φύσεις, ἐμυήθησαν ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὰ τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας. Ὅταν δ' αὕτη καὶ διὰ τοῦ θεάτρου ἠθέλησε νὰ ἐξάψῃ τὰ πατριωτικὰ αἰσθήματα τῶν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ διεσκορπισμένων Ἑλλήνων, ἀμφότεροι δὲν ὤκνησαν ν' ἀνέλθουν ἐνθουσιωδῶς τὰς σανίδας τῆς σκηνῆς καὶ διὰ τῆς τέχνης των νὰ ἐνθουσιάσουν τοὺς συμπατριώτας των. Ὅταν δ' ἀργότερον ἐσήμανεν ἡ ὥρα νὰ δοάσωσι καὶ ἐπὶ ἄλλης σκηνῆς, μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἐπίσης ἀπέβαλλον τὸν κόθορνον καὶ ζωσθέντες τὴν πραγματικὴν σπάθην ἔτρεξαν εἰς Δραγατσάνιον ἔνθα, ἡρωϊκῶς πολεμήσαντες, ὁ μὲν ἔπεσεν ὑπὸ τὰ κτυπήματα τῶν Τούρκων, ὁ δὲ Ἀριστίας τραυματισθεὶς μόνον ἐσώθη διὰ ν' ἀναλάβῃ μετ' ὀλίγον καὶ πάλιν τὸν κόθορνον. Ὁ Δρακούλης, πολεμήσας ὡς ἑκατόνταρχος (1), «ὑπῆρξεν ἡ ὡραιοτέρα φυσιογνωμία τοῦ Ἱεροῦ Λόχου, τὸ δημοτικώτερον ὄνομα μεταξὺ τῶν Ἱερολοχιτῶν» (2). Ὁ πρωτοσπαθάριος Θεοδόσιος Χριστοδούλου Φινίτης, πολεμήσας καὶ αὐτὸς ἐν Δραγατσανίῳ, δὶς ἀναφέρει τὸν Δρακούλην εἰς τοὺς στίχους αὐτοῦ: (3)

«Εἶδα—λέγει—πάλιν μὲ χαράν μου πῶς ὁ Σοῦτσος [τοῦ Κεμπάπη
ἐδρυχᾶτο ὡς ὁ Λέων κ' ἐχρεμάτιζεν ὡς ἄτι.
Διοικοῦσε μὲ τὴν σπάθην εἰς τὴν χεῖρα γυμνωμένην.
Καὶ ὁ Βεῖτσινὸς Δημήτρης, μὲ σημαίαν τρυπημένην.
Ἀμιλλώμενος τῷ Σούτσῳ εἰς τὰ δεξιὰ χτυποῦσε,
Κυλισμένος εἰς τὸ αἷμα, πληγωμένος ἐνικοῦσε.
Καὶ ὁ Σκαμνελίτης Φίκιας, μὲ φρικταῖς πληγαῖς [στὰ στήθη,
Μὲ τὸν τραγικὸν Δρακούλην, καὶ τὸν Κρόκιαν μέσ' [τὰ πλήθη
Ἐθριάμβευσαν ἀνδρείως, ὁλοένα προχωροῦσαν,
σκονισμένοι, αἱματωμένοι εἰς τὸν θάνατον νικοῦσαν».

Ἀλλὰ καὶ ἡ δραματικὴ ποίησις δὲν ἐλησμόνησε τὸν Δρακούλην. Ὁ Παναγιώτης Σοῦτσος εἰς τὸ λυρικὸν αὐτοῦ δρᾶμα «Ὁ Γεώργιος Καραϊσκάκης» ἐμφανίζει πρὸς τὸν ἥρωά του τὰς σκιὰς τοῦ Δρακούλη καὶ Δημητρίου Σούτσου.

«Εἰς τὸ σύνορον—τοῦ λέγουν—τὸ μέλλον τῆς ἑλληνι- [κῆς φυλῆς,
Εἰς τὸν Ἴστρον πρόμαχοί της κείμεθα, καὶ ξένη χώρα
Τῆς νεότητός μας τώρα
Τρώγει τ' ἄνθη τῆς καλῆς.
Φεῦ! ἐπέσαμεν οἱ πρῶτοι, καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς ἐκθάμβους
Δὲν ἐφθάσαμεν τοῦ Ἔθνους νὰ ἰδῶμεν τοὺς θριάμβους·
Εἴθε κἂν εἰς τὰ ὀστᾶ μας τῆς πατρίδος ἡ ἀγκάλη
Ν' ἀνοιχθῇ ἀντὶ μνημείου καὶ ἡμᾶς νὰ περιβάλῃ». (4)

Ὡς ἠθοποιὸς ὁ Δρακούλης ἐπεσκίασεν. ὡς ἐλέχθη ἀνωτέρω, καὶ τὸν μέχρι τῆς ἐποχῆς ταύτης πρωτεύοντα ἐν τῇ ὑποκριτικῇ τέχνῃ συνάδελφόν του Ἀβραμιώτην, ἐπικληθεὶς μάλιστα «ὁ Τάλμας τοῦ Γραικικοῦ Θεάτρου». Τοσαύτη δ' ἦτο ἡ δεινότης αὐτοῦ περὶ τὸ ὑποκρίνεσθαι, ὥστε οὐ μόνον πλέον ἢ ἅπαξ ἐδέχθη τὰ συγχαρητήρια τοῦ ἐν Ὀδησσῷ ἐδρεύοντος γενικοῦ διοικητοῦ τῆς Νέας Ρωσσίας καὶ Βεσσαραβίας κόμητος Langeron (5), ἀλλὰ καὶ «ὑπὸ τῶν Εὐρωπαίων ἐθαυμάσθην (6).

ΝΙΚ. Ι. ΛΑΣΚΑΡΗΣ

---

(1) Ὁ ἱερὸς Λόχος εἶχεν ἓξ ἑκατοντάρχους, τὸν ἐκ Κων)πόλεως Δ. Σοῦτσον, τὸν ἐξ Ἰωαννίνων Ρῖζον, τὸν ἐκ Κεφαλληνίας Λουκᾶν Βαλσαμάκην, τὸν ἐκ Χίου Ι. Κρόκιαν, τὸν Ἀνδρόνικον Πελοποννήσιον καὶ τὸν Δρακούλην.

2) Κ. Ν. Ράδου, ὁ ἱερὸς Λόχος καὶ ἡ ἐν Δραγατσανίῳ μάχη. Ἐν Ἀθήναις 1919.

(3) Οἱ στῖχοι τοῦ Φινίτου, φέροντες τίτλον : «τὸ ὄνειρον τοῦ μαχητοῦ τοῦ Δρσγατσανίον, σώζονται ἐν τοῖς ἀρχείοις τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἑταιρείας.

(4) Παναγιώτου Σούτσου, Τρία Λυρικὰ δράματα, σελ. 136. Ἐν Ἀθήναις 1842.

(5) Cours de litterature Grecque moderne par I. Rizo Neroulos, σελ. 127, Geneve 1827.

(6) Revue encyclopedique, 1821, 605.

ΞΕΧΑΣΜΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΚΑΙ ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ

Ξ'.(*)

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΔΙΜΕΝΤΟΣ

Ἐγεννήθη ἐν Κερκύρᾳ τῇ 17 Ὀκτωβρίου 1845 ἐκ πατρὸς Σπυρίδωνος, διδασκάλου τῆς ἀγγλικῆς γλώσσης, παρὰ τῷ ὁποίῳ ὁ γράφων τὸ παρὸν σημείωμα ἔμαθε τὴν γλῶσσαν ταύτην. Ἦτο κάτοχος τῆς γλώσσης, ἀλλ' ἀτυχῶς πολὺ σχολαστικός, καὶ τοιοῦτοι διδάσκαλοι δὲν ὠφελοῦσιν ὡς πρέπει τοὺς μαθητάς. Ἡ μήτηρ του ἐκαλεῖτο Ματθίλδη καὶ κόρη ἦτο τοῦ μηχανικοῦ Πέτρου Σαδιέρ, τοῦ ἐλθόντος τῷ 1807 ἐν Κερκύρᾳ μετὰ τῶν αὐτοκρατορικῶν Γάλλων, ὅτε ὁ Μέγας Ναπολέων ἔκαμε τὰς ἡμετέρας νήσους γαλλικὴν ἐπαρχίαν.

Παιδιόθεν ὁ Φραγκίσκος ἔδειξε τὴν μέλλουσαν δρᾶσιν. Μέγας ὁ ζῆλος πρὸς τὰ γράμματα καὶ ὁ ἔρως πρὸς τὴν πατρίδα. Ἠγάπα τὴν μουσικὴν καὶ ἔπαιζε τὸ βιολί. Ἀφοῦ ἐτελείωσε, μετ' ἐπαίνων, τὸ δημόσιον Λύκειον τῆς γενετείρας πατρίδος, ἀπεφάσισε νὰ γείνῃ ἱερεύς. Σημειωτέον ὅτι ἀνήκει εἰς τὸ ὀρθόδοξον δόγμα. Ἐξηκολούθησε μελετῶν τά τε ἑλληνικά, ἰταλικά, ἀγγλικὰ καὶ αὐτὰ τὰ γαλλικά, ἂν καὶ τότε δὲν ὑπῆρξεν ἐν Ἐπτανήσῳ ἡ σημερινὴ γαλλομανία. Ἀλλὰ πολὺ ἐφρόντισε νὰ τελειοποιηθῇ εἰς τὰ λατινικὰ καὶ ἐπὶ δύο συνεχῆ ἔτη ἔλαβεν ὡς διδάσκαλον τὸν λατινιστὴν Ἰησουΐτην Φίλιππον Μονάτσι.

Τῷ 1862 μετέβη εἰς Ὄζιμον τῆς Ἰταλίας, ὅπου κατετάχθη εἰς τὴν ἱερατικὴν σχολὴν Καμπάνα καὶ ἤκουσε μαθήματα ρητορικῆς ὑπὸ τοῦ διαπρεποῦς φιλολόγου καὶ ἀρίστου μεταφραστοῦ τοῦ Σαλουστίου Ι. Ι. Μοντανάρη.

Χάριν τῆς μανίας πρὸς τὰ γράμματα τὰ ἀγαθά, εἶχεν ἀποκτήσει τὴν εὔνοιαν τοῦ δυτικοῦ ἀρχιεπισκόπου Κερκύρας Σπυρίδωνος Μαδαλίνα, ὁ ὁποῖος κατώρθωσε νὰ κατατάξῃ τὸν νεαρὸν συμπολίτην του μεταξὺ τῶν μαθητῶν τῆς περιφήμου ἱερατικῆς Οὐρβανείου σχολῆς ἐν Ρώμῃ. Ἂν καὶ διεκρίνετο πάντοτε μεταξὺ τῶν ἱεροσπουδαστῶν κατὰ τοὺς διαγωνισμούς, οὐχ ἧττον ὅμως ἡ φύσις τὸν εἶχε προωρισμένον εἰς τὴν φιλολογίαν καὶ συγχρόνως τὸν εἶχε προικίσει μὲ ζωηρὰν φαντασίαν καὶ μὲ οἶστρον ποιητικόν.

Τῷ 1687 ἑωρτάσθη εἰς Ρώμην ἑκατονταετηρὶς τοῦ Ἁγίου Πέτρου καὶ ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ συνῆλθον πλέον τῶν ἑκατὸν ἱεραρχῶν ἐκ τοῦ δυτικοῦ κόσμου. Τότε ἐγένοντο καὶ δημόσιαι θεολογικαὶ συζητήσεις, ἢ μᾶλλον ἐξετάσεις. Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ὁ Ἕλλην ἱεροσπουδαστὴς διεκρίθη συζητῶν ἐπὶ 126 ΘΕΣΕΩΝ θεολογικῶν, περὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος, τῆς Θείας Ἐνσαρκώσεως καὶ τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἁγίας Εὐχαριστίας. Οἱ, οὕτως εἰπεῖν, ἐξεταστάι, οἵτινες ἐπρότεινον ἀντιρρήσεις καὶ ἀντέκρουον ὅπως ἴδωσι τὴν δεινότητα τῶν μαθητῶν, ἦσαν πολλοί, ἐν οἷς ὁ περίφημος καρδινάλλιος Λουδοβίκος Ἰακωβίνης καὶ ὁ ν ο ύ ν τ ζ ι ο ς Ρωντσέτης. Ὁ Ἕλλην διέπρεψεν, ἐκηρύχθη διδάκτωρ τῆς Θεολογίας καὶ ἐν δημοσίῳ ἀκροατηρίῳ ὑπὸ τοῦ Πάπα Πίου Θ' τῇ 6 Αὐγούστου 1871 ὡς διδάκτωρ ἐκηρύχθη τῆς φιλοσοφίας καὶ φιλολογίας.

Ἐχειροτονήθη ἱερεὺς τῇ 6 Ἰουνίου τοῦ ἔτους 1868. Ἐπιστρέψας εἰς τὴν γενέτειραν πατρίδα ἀφιερώθη ὅλως εἰς τὴν συγγραφὴν καὶ εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς νεολαίας, διδάσκων ἑλληνικά, λατινικὰ καὶ ἰταλικά. Ἐδίδασκεν ὄχι μόνον τὰς γλώσσας, ἀλλὰ καὶ τὴν φιλολογίαν ἐξόχως ἄνευ σχολαστικότητος καὶ οὕτως οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ σπουδαίως ὠφελοῦντο.

Μεταξὺ τῶν πρώτων μαθητῶν αὐτοῦ τῆς λατινικῆς ὑπῆρξε καὶ ὁ γράφων τὸ παρὸν βιογραφικόν του σημείωμα, ὅστις ἀκόμη τοῦ διαφυλάττει μνήμην εὐγνώμονα.

Προσέτι ἐδίδαξεν εἰς τὸ δυτικὸν ἐκπαιδευτήριον Κερκύρας. Ἀκολούθως δὲ εἰς τὸ ἐκπαιδευτήριον «Καποδίστριας» τοῦ ῥέκτου Λ. Βλάχου. Δυστυχῶς μετὰ λύπης ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ, διότι διαπαγὴ ἐκ Ρώμης ὑπεχρέωσε τὸν ἀρχιεπίσκοπον νὰ τὸν διατάξῃ νὰ ἀφήσῃ τὴν ἕδραν τοῦ ἑλληνικοῦ ἐκπαιδευτηρίου!! Ἦσαν ἐνέργειαι κακοβούλων φανατικῶν. Ἡ ἀποχώρησις τοῦ Διμέντου ἐλύπησε πάντας τοὺς μαθητὰς καὶ ἰδίως τὸν διευθυντὴν Λ. Βλάχον, ὅστις εὐχαριστῶν τὸν σοφὸν διδάσκαλον πρὸς τοῖς ἄλλοις ἔγραφεν: «Ὅσῳ ἡ λύπη ἐμοῦ καὶ τῶν μα- » θητῶν ὑπῆρξεν ἐγκάρδιος ἐπὶ τῇ ὑμετέρᾳ ἀποχω- » ρήσει, τοσούτῳ βαθεῖα ἔσεται ἡ εὐγνωμο- » σύνη, ἣν διὰ βίου θὰ αἰσθανώμεθα διὰ τὰ » εὐγενῆ, ἁγνὰ καὶ ἀληθῶς χριστιανικὰ αἰσθήματα, » μεθ' ὧν ἐπιτυχῶς πάνυ μετεδίδετε πρὸς τὴν ἑλ- » ληνικὴν νεολαίαν τὸν πλοῦτον τῶν περὶ τὴν Ἰταλι-

---

(*) Εἰς τὸ σημείωμα περὶ τοῦ βίου τοῦ Κατσαίτου εἰς τὸ τέλος ἀντὶ 1822 διάβασε 1882.

» κὴν φιλολογίαν συστηματικῶν Ὑμῶν γνώσεων » καὶ δι' ὧν κατεκτήσατε ψυχάς, αἵτινες ζωηρὰν θα » τηρῶσι τὴν μνήμην τοῦ προσφιλοῦς Ὑμῶν ὀνό» ματος».

Κατὰ τὸ ἔτος 1872 ἐδημοσίευσε ποιήσεις Ἰταλῶν ποιητῶν, ποῦ οἱ μαθηταὶ ἀπήγγειλαν κατὰ τὰς ἐξετάσεις τοῦ ἔτους τούτου, μετὰ παρατηρήσεων. Μεταξὺ τῶν ποιήσεων συγκαταλέγεται καὶ ἡ τιτλοφορηθεῖσα «Ἐλευθέρα Ἑλλάς», τοῦ μεγάλου φιλέλληνος Ἰταλοῦ Ἀντωνίου Μετσανότιτε, ὁ ὁποῖος πάντα τὰ ἑλληνικὰ κατορθώματα ἀπηθανάτισε δι' ὡραίας στιχουργίας. Σημειωτέον ὅτι ὁ Διμέντος κατὰ τὰς παραδόσεις δὲν ἔπαυεν ἐνθουσιάζων τοὺς μαθητὰς καὶ ὑπὲρ τῆς Παλαιᾶς καὶ νεωτέρας Ἑλλάδος.

Πολλάκις ὁ Διμέντιος ὑπὸ τῶν ἑκάστοτε ἀρχιεπισκόπων ἐξελέγη οἰκονόμος τῆς Μητροπόλεως καὶ πάντοτε μετ' ἐνδιαφέροντος καὶ ζήλου εἰργάσθη.

Ὁ ἀρχιεπισκοπικὸς γραμματεὺς Ἐρνέστος Λάϊτγουδ ἐτακτοποίει τὸ ἐν Βαβυλωνίᾳ εὑρισκόμενον ἀπουδαιότατον ἀρχεῖον τοῦ ἀρχιεπισκοπείου. Χάριν τοῦ εὐπαιδεύτου Λάϊτγουδ εὑρέθησαν σπουδαῖα ἱστορικὰ ἔγγραφα. Μετὰ τὴν μυαρὰν δολοφονίαν του, ὡς ἀντάξιος διάδοχος ἐθεωρήθη ὁ Διμέντος, ὁ ὁποῖος μιμηθεὶς τὸν προκάτοχον αὐτοῦ ἐξηκολούθησε τὴν τακτοποίησιν.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐν Ζακύνθῳ διαμονῆς μου, ὅτε ἦλθεν εἰς Ζάκυνθον συνοδεύων τὸν ἀρχιεπίσκοπος Κερκύρας Boni. Καὶ κατὰ τὰς δύο φορά, ὡς ἔνθερμος ἐραστὴς τῶν ὡραίων τεχνῶν μαζὶ μετέβημεν νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὰς ὀρθοδόξους ἐκκλησίας ποῦ εἶναι ἀληθῆ μουσεῖα, διότι στολίζονται μετ' ἀρίστων ζωγραφιῶν, ἀρίστων ζωγράφων. Ἀλλ' ὁ Κερκυραῖος οὗτος λειτουργὸς δυτικὸς τοῦ Ὑψίστου, δὲν εἰσέρχετο ὡς ἁπλοῦς θεατής, ἀλλ' ὡς ἀληθὴς Χριστιανός, ἠσπάζετο τὰς εἰκόνας, ποιούμενος τὸ σημεῖον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ἠθέλησε νὰ προσκυνήσῃ τὸ Ἅγιον Λείψανον τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, ἐπεθύμησε νὰ ἀνοιχθῇ ἡ λάρναξ καὶ μετὰ κατανύξεως ἠσπάσθη τοὺς ἱεροὺς πόδας τοῦ Ζακυνθίου Προστάτου. Εἰς τοὺς παρευρισκομένους ὀρθοδόξους ἰδόντας τὴν συμπεριφορὰν ταύτην τοῦ δυτικοῦ ἱερέως ἔκαμεν ἐντύπωσιν, διότι οἱ ἐν Ζακύνθῳ δυτικοὶ ἱερεῖς δὲν πλησιάζουσι τὰς ὀρθοδόξους ἐκκλησίας.

Πολλοὶ τῶν συναδέλφων του ἐνόμιζον ὅτι ἕνεκα τῶν φιλελευθέρων αὐτοῦ ἀρχῶν δὲν θὰ ἀνήρχετο εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἱεράρχου. Εὐτυχῶς ἡ ρωμαϊκὴ Ἕδρα ἐξετίμησε τὰς πολυπληθεῖς λαμπρὰς ἀρετὰς τοῦ Κερκυραίου ἱερέως καὶ προεχείρισεν αὐτόν, ἐν ἔτει 1899, ἐπίσκοπον Τήνου καὶ Μυκόνου.

Ἐν Κερκύρᾳ τῇ 7 Αὐγούστου 1899 ἔγραψε τὴν «Ποιμαντορικὴν Ἐγκύκλιον» πρὸς τὸν Κλῆρον καὶ Λαὸν τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας Τήνου καὶ Μυκόνου ἑλληνιστί, πρὸς τοὺς ὁποίους, πρὸς ταῖς ἄλλαις πατρικαῖς νουθεσίαις, ἔλεγεν: «... Ἐὰν ἐπιθυμῆτε » ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης νὰ μάθητε ὁποία ἔσεται ἡ » πορεία, ἣν θὰ ἀκολουθήσω κατὰ τὴν ἐξάσκησιν » τῆς ἀκανθώδους ἀποστολῆς μου, ἀναγνώσατε τὸ » ἐπὸ τὸ ἐπισκοπικὸν στέμμα μου ρητόν: ΔΙΚΑΙΟ» ΣΥΝΗ καὶ ΕΙΡΗΝΗ. Ἐπειδὴ καθὼς ἔγραφεν » ὁ μέγας Ἀριστοτέλης «ἐν δικαιοσύνῃ πᾶσα συλλή» βδην ἀρετή ἐστι» καὶ αὕτη, ὡς προσθέτει ὁ Πλά» των, «ὁμόνοιαν καὶ φιλίαν παρέχει».

* * *

Ἂς ρίψωμεν ἓν βλέμμα ἐπὶ τῶν συγγραφῶν. Δὲν ἀναγράφομεν ὅλα τὰ δημοσιευθέντα αὐτοῦ ποιητικὰ καὶ πεζὰ ἔργα, διότι θὰ ἦτο κούρασις τῶν εὐμενῶν ἡμῶν ἀναγνωστῶν. Λέγομεν μόνον ὅτι οἷον δήποτε ἱστορικὸν ἀξιοσημείωτον ἢ εὐχάριστον καὶ λυπηρὸν συμβὰν ἐλάμβανε χώραν, ἰδίως ἐν Κερκύρᾳ ὁ Διμέντος ἐλάμβανε ἀνὰ χεῖρα τὴν πέναν. Ἐκ τῶν πολλῶν ποιήσεών του, ἰδίως σονέτων, ἡ ποίησις ἐκείνη, ἥτις περισσότερον ἤρεσε καὶ ἐπηνέθη, εἶναι τὰ ἐκτενῆ τρία ἄσματα πρὸς τὸν Καποδίστριαν εἰς τρίστιχα, τὰ ὁποῖα ἐδημοσίευσεν ἐν ἔτει 1886 ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ ἀγάλματος τοῦ μεγάλου Κερκυραίου ἐν τῇ γενετείρᾳ αὐτοῦ πατρίδι, φέροντος τίτλον: Nella solenne inagurazione del monumento in Corcira del grande cittadino Conte Giovanni Capodistria primo governatore della Grecia rigenerata.

Ἔλθωμεν εἰς τὰ πεζὰ αὐτοῦ. Οἷα δήποτε Κερκυραϊκὴ προσωπικότης ἀπέθνησκεν, ὁ Διμέντος ἐξεφώνει τὸν ἐπικήδειον ἢ ἐδημοσίευεν βιογραφικὰς νύξεις. Οἷον περὶ τῶν δυτικῶν ἀρχιεπισκόπων Μασαλίνα, Βόνη, Τζαφίνου, τοῦ ποιητοῦ Γεωργίου Μαρτινέλη, τοῦ σοφοῦ βαρώνου Ἀνδρέα Θεοτόκη, τῆς λογίας Μαρίας Θεοχάρη, τοῦ φιλολόγου Πέτρου Κουαρτίνη.

Ὅτε εἶχε διαδοθῆ ὅτι ἐπρόκειτο νὰ κατεδαφισθῇ ὁ οἰκίσκος, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐγεννήθη ὁ Φώσκολος, ἀμέσως καὶ αὐτὸς ὕψωσε φωνὴν διαμαρτυρίας. Ἀναφέρομεν τώρα καὶ τὰ ἑξῆς αὐτοῦ ἔργα. Τῷ 1875 ἐδημοσίευσεν ἰταλικὴν μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἄγγλου Hawkesworth «Τὸ ὄρος τῆς ἐπιστήμης» (The Hill of Science). Δὲν εἶναι ἁπλῆ μετάφρασις. ἀλλὰ πλουτισμένη μὲ εἴκοσι καὶ δύο αὐτοτελεῖς σημειώσεις ἀξιαναγνώστους.

Τὸ 1886 ἐδημοσίευσε φυλλάδιον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Σαπφὼ ἐν Λευκάδι καὶ Ἀριάδνη ἐν Νάξῳ». Ἀφορμὴν ἔλαβεν ἀπό τινος ποιήματος τοῦ Μαρίου Γιόβε, ὅστις παρεδέχετο τὸν ἔρωτα τῆς Σαπφοῦς μὲ τὸν Φάωνα, οὗ ἕνεκα ἐρρίφθη ἀπὸ τοῦ Λευκάτα καὶ ἐπνίγη. Παρατηρεῖ ὁ Διμέντος τῷ Ἰταλῷ ποιητῇ μετ' ἀποδείξεων ὅτι ὑπῆρχον δύο φέρουσαι τὸ ὄνομα

Σαπφὼ καὶ ἐν τῇ Λέσβῳ γεννηθεῖσαι. Ἡ μὲν ἦτο ἡ περίφημος ποιήτρια, ἡ δὲ δευτέρα διαπρεπὴς ἑταίρα, πολὺ μεταγενεστέρα τῆς ποιητρίας, εἰς τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἀποδώσωμεν τὸν ἔρωτα πρὸς τὸν Φάωνα, χάριν τοῦ ὁποίου ἐρρίφθη ἀπὸ τοῦ Λευκάτα καὶ ἐπνίγη. Ὁ Ἰταλὸς ποιητὴς λέγει ὅτι ὁ Θησεὺς ἐγκατέλιπε τὴν Ἀριάδνην εἰς τὸν ξηρὸν βράχον Νάξου καὶ ὁ Κερκυραῖος λέγει ὅτι ἡ νῆσος Νάξος δὲν εἶναι ξηρὸς βράχος καὶ ἀφορμὴν λαμβάνει νὰ δείξῃ τὰς γνώσεις αὐτοῦ ὡς πάντοτε συνηγορῶν καὶ ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς ταύτης τοῦ Μίνωος.

Εἰς τὸ «Annotatore» τῆς Ρώμης ἐδημοσίευσεν ἄρθρα περὶ τῆς Θείας Κωμῳδίας τοῦ Δάντε καὶ τῶν Ἑλλήνων μεταφραστῶν. Ἐδημοσίευσεν ἐν φυλλαδίῳ τῷ 1891 περὶ τῆς ἑλληνικῆς διερμηνείας τῶν στίχων 121—123 τῆς κολάσεως τοῦ Δάντε, τῆς γενομένης ὑπὸ τοῦ Σ. Δ. Βάλβη. Μετέφρασεν εἰς ἰταλικοὺς στίχους πολλὰ ἔργα Ἑλλήνων ποιητῶν ποῦ εἰς περιοδικὰ ἐδημοσίευον καὶ κατὰ νοῦν εἶχεν, ὡς πολλάκις μοῦ ἔλεγε, νὰ δημοσιεύσῃ τόμον, περιέχοντα τὰ ὡραιότερα ἑλληνικὰ ποιήματα ἐν μεταφράσει, μετὰ μικρᾶς βιογραφίας τῶν ποιητῶν μας.

Πάντα τὰ ἀνωτέρω ἐγράφησαν ἰταλιστί. Ἔγραφε καὶ τὴν ἑλληνικὴν καλὰ καὶ ἐδημοσίευσε καὶ εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν τὴν καλλιτέραν βιογραφίαν τοῦ μεγάλου Μιχαὴλ Ἀγγέλου, ἥτις ἐδημοσιεύθη εἰς τὰ τεύχη τῆς ἐν Ζακύνθῳ ἐκδιδομένης «Κυψέλης».

* * *

Θὰ παρετήρησεν ὁ εὐμενὴς ἡμῶν ἀναγνώστης, ὅτι ὁ Διμέντος κατεγίνετο ἰδίως εἰς τὰ φιλολογικά. Ἰδωμεν τί ἐδημοσίευσεν ἐκκλησιαστικά.

Κατὰ πρῶτον διεκρίνετο ὡς ἱεροκῆρυξ εὐφραδὴς καὶ διὰ τῆς γλυκυτάτης φωνῆς του κατεμάγευε τοὺς ἐκκλησιαζομένους καὶ διὰ τῆς θείας αὐτοῦ σοφίας συνήρπαζεν αὐτοὺς καὶ ἀνύψωνε τὰς καρδίας καὶ τὴν διάνοιαν αὐτῶν πρὸς τὰ χριστιανικὰ ἰδεώδη. Ἐδημοσίευσε τὸν λόγον αὐτοῦ «περὶ τῆς Θείας Προνοίας καὶ τῶν ἀνθρωπίνων συμβεβηκότων», ποῦ εἶναι ὡραία φιλοσοφικὴ καὶ θρησκευτικὴ μελέτη.

Τῷ 1890 ἐδημοσίευσεν ὑπὸ τὸν τίτλον «Una distrazione nell'ufficio delle tenebre nel Mercoledì Santo». Διὰ τοῦ περιέργου τούτου τίτλου ἐπραγματεύετο ἐνδιαφέρον ζήτημα. Ἀρχίζει λέγων ὅτι κατὰ τὸν ὄρθρον τῆς ἑσπέρας τῆς Μεγάλης Τετάρτης, αἴφνης μετὰ τῆς κατανύξεως, ἐν ᾗ εὑρίσκετο εἰς τὰς ἁγίας ἡμέρας τῶν Παθῶν, ἡ διάνοια οὐτοῦ προσηλώθη εἰς τὰς λέξεις τοῦ Προφητάνακτος: «Τὸ στόμα » μου ἐξαγγελεῖ τὴν δικαιοσύνην σου ὅλην τὴν ἡμέ» ραν τὴν σωτηρίαν σου. Ὅτι οὐκ ἔγνων πραγ» ματείας. — Εἰσελεύσομαι ἐν δυνάστειᾳ Κυ» ρίου, Κύριε μνησθήσομαι τῆς δικαιοσύνης σου μό» νον». Ὡς γνωστόν, ὑπάρχει καὶ ἄλλη γραφή: «Ὅτι οὐκ ἔγνων γραμματείας». Ἐννοεῖται οἴκοθεν ὅτι λαμβάνει ὡς ἀρχὴν τὸ κείμενον τῆς Βουλγάτας. Ἔπειτα συγκρίνει τὸ λατινικὸν κείμενον μετὰ τοῦ Ἑβραϊκοῦ, τοῦ τῶν Ἑβδομήκοντα, μετὰ τῶν μεταφράσεων τῶν ψαλμῶν. Φέρει τὰς γνώμας τῶν διερμηνευτῶν καὶ τινῶν συγγραφέων, Οἱ ψαλμοί, ἡ ὑψηλοτέρα καὶ πλέον ἐμπνευσμένη λυρικὴ ποίησις τῆς Ἑβραϊκῆς θρησκευτικῆς φιλολογίας, μετεφράσθησαν ἐμμέτρως ἀπὸ πολλοὺς Χριστιανοὺς ποιητάς, ἐν οἷς συναριθμεῖται καὶ ὁ Κερκυραῖος Ἰωάνης Πετριτσόπουλος, ὅστις ἐν Κερκύρᾳ τῷ 1834 ἐδημοσίευσε τὴν μετάφρασιν αὐτοῦ. Ἐν πρώτοις παρατηρεῖ ὅτι τοὺς δύο ἐν λόγῳ στίχους οἱ Ἑβδομήκοντα καὶ ἡ Βουλγάτα τοὺς ἔχουν εἰς τὸν ψαυμὸν 70, ἐνῷ εἰς τὸ ἑβραϊκὸν κείμενον εἶνε εἰς τὸ 71· ὡς τὸ οὐκ ἔγνων γραμματείας, ἐνῷ εἰς τὸ ἑβραϊκὸν κείμενον εἶναι εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ στίχου 15 ἡ Βουλγάτα τὸ φέρει εἰς τὸν στίχον 16. Συνεπῶς ὀρθοτέρα ἡ τῶν Ἑβδομήκοντα. Ἀκολούθως ἔρχεται εἰς τὴν λέξιν «γραμματείας ἢ πραγματείας» τῶν Ἑβδομήκοντα καὶ ἐκείνης τῆς Βουλγάτας litterarum, ποῦ τὸ ἑβραϊκὸν κείμενον ἔχει Σεφόροφ. Ἡ διαφορὰ προέρχεται διότι ἡ ἑβραϊκὴ ρίζα ἐξηγεῖται: ἀριθμῶ, διηγοῦμαι, γράφω καὶ οἱ Ἑβδομήκοντα καὶ ὁ Ἱερὸς Ἱερώνυμος ἐξήγησαν τὴν λέξιν litteratura, γραμματεία ἢ πραγματεία καὶ ἀπέρριψαν τὸ ρῆμα διηγοῦμαι. Τινὲς παραδέχονται τὸ τελευταῖον ρῆμα, νομίζοντες ὅτι ἐξηγεῖται καλλίτερα ἡ ἑβραϊκὴ ἰδέα καὶ τότε ἔχομεν: «Τὸ » στόμα μου διηγηθήσεται τὴν δικαιοσύνην σου καὶ » ὅλην τὴν ἡμέραν τὴν σωτηρίαν σου, ὅτι οὐκ ἔγνων » ἐξαριθμεῖσαι αὐτάς». Εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο ὁ Διμέντος ἐξακολουθεῖ ἀναφέρων κείμενα μεταφράσεων καὶ γνώμας. Τὸ ζήτημα συμβιβάζει ἡ ἑρμηνεία εἰς τοὺς ψαλμοὺς τοῦ Πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων Ἀνθίμου, ἥτις εἶναι: «Οὐκ ἔγνων μέν τοι γραμμα» τείας, τουτέστι οὐκ ἔμαθον, οὐδὲ δύναμαι γράφειν » καὶ ἀριθμεῖν τὰ πλήθη τῶν εὐεργεσιῶν σου, ὥσο» περ οἱ γραμματεῖς ψηφίζουσι τοὺς ἀριθμούς· αἱ » γὰρ εὐεργεσίαι σου, ὑπερβαίνουσαι πάντα ἀριθμόν, » ἀλλὰ ἐν τῇ μόνῃ τῇ διανοίᾳ μου ἀναλογίζομαι καὶ » ἐν τῇ μνήμῃ μου ἀνατυπῶ ταῦτα ἀνεπιλήστως». Ὁ σοφὸς Πατριάρχης διερμηνεύει οὕτως ὡραῖα τὸ ἑβραϊκὸν σεφόροφ.

Εἰς τὸ καλὸν ἐν Ρώμῃ ἐκδιδόμενον περιοδικὸν «Βυσσαρίων» τῷ 1897, ἐδημοσίευσεν ὡραίαν καὶ ἐμβριθῆ μελέτην ὑπὸ τὸν τίτλον «Il funerale Greco», δηλαδὴ «Ἡ ἑλληνικὴ παιδεία», εἰς τὴν ὁποίαν περιγράφονται αἱ νεκρώσιμοι ἀκολουθίαι τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς κοσμικούς, εἰς μοναχούς, εἰς ἱερεῖς καὶ εἰς νήπια. Περι-

γράφει τὸν τρόπον, ποῦ ὁ νεκρὸς ἑτοιμάζεται, κηδεύεται καὶ θάπτεται. Μεταφράζει ἀποσπάσματα τῶν ἀκολουθιῶν καὶ ἰδίως τὰς εὐχάς. Πλουτίζει τὰ πάντα καὶ μὲ λαμπρὰς προσθήκας διὰ νὰ λάβῃ ὁ Ἰταλὸς ἀναγνώστης ἰδέαν τοῦ ὡραίου τρόπου τοῦ κηδεύειν ἐν Ἑλλάδι.

Τῷ 1876 ἐδημοσιεύθη ἀνωνύμως ἐν Κερκύρᾳ λατινικὴ ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος πρὸς χρῆσιν τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, ἐγκριθεῖσα ὑπὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ρωμαϊκῆς Ἀρχῆς. Εἶναι ποίημα τοῦ Διμέντου καὶ τοῦ συναδέλφου αὐτοῦ Κερκυραίου ἐπίσης, Δομενίκου Λαρμανίνη. Μᾶς εἶχεν εἰπῆ ὁ Διμέντος ὅτι ἑτοίμαζον καὶ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἁγίου Ἀρσενίου Μητροπολίτου Κερκύρας, οὗ τὰ ἅγια λείψανα διαφυλάττει ἡ Δυτικὴ ἐν Κερκύρᾳ Μητρόπολις τοῦ Ἁγ. Ἰακώβου. Ἄγνωστον, ἂν ἡ ἐπιθυμία αὐτῶν ἐπραγματοποιήθη ὡς ἐν χειρογράφῳ ὑπάρχει.

Ὁ Διμόντος, ὅστις, ὡς υἱός, ὡς ἀδελφός, ὡς πολίτης, ὡς διδάσκαλος, ὡς ἱερεύς, ὡς ποιμενάρχης, ὡς συγγραφεύς, ὡς φίλος ἐξεπλήρωσε τὸ καθῆκον αὐτοῦ, ἀπέθανεν ἐν Κερκύρᾳ τῇ 19 Αὐγούστου τοῦ ἔτους 1904.

ΣΠΥΡ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΞ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΝΝΑΤΗ (1)

ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ

23 Φεβρουαρίου 1915, πρωΐ.

Εὐγενικιά μου φίλη,

Τὴν ὠργανωμένην μορφὴν τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἐκανόνιζαν τὰ ἑκάστοτε Τυπικά, ἐπικὰ τὸν ἀριθμόν.

Ἡ λέξις Τυπικὸν εἰς τὴν Ἁγιορειτικὴν νομοθεσίαν σημαίνει τὸν Κώδικα τῆς Νομολογίας τοῦ Ὄρους, εἶνε ὁ Συνταγματικὸς ἢ Καταστατικὸς αὐτῆς Χάρτης.

Τὸ πρῶτον Τυπικόν, τὸ ὁποῖον καὶ Τράγος καλεῖται, διότι εἶναι ἀναγεγραμμένον ἐπὶ δέρματος αἰγός, συνετάχθη κατὰ τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ Γ' Αἰῶνος, τὸ δὲ Ἕβδομον Τυπικὸν κατὰ τὸν ΙΘ' Αἰῶνα.

Ὁ Καθηγητὴς Σ. Λάμπρος γράφων εἰς τὸν «Ἑλληνομνήμονα» (2) περὶ τῶν ἀρχειακῶν ἐγγράφων τοῦ Ὄρους ὡς πηγῆς τῆς ἱστορίας καὶ τῆς παραδόσεως, διατυπώνει ὡς ἑξῆς τὴν γνώμην του περὶ τοῦ Τράγου: «Δίδεται δὲ τοῦτο τὸ ὄνομα εἰς συλλογὴν ἱστορημάτων καὶ ἐγγράφων, ἀναφερομένων εἰς τὰ «Πάτρια τοῦ Ὄρους», κληθεῖσαν οὕτω δῆθεν ἐκ τοῦ τραγείου δέρματος, ἐφ' οὗ ἦτο γεγραμμένη. Πρόκειται κατὰ ταῦτα περὶ συλλογῆς παλαιᾶς ἐπὶ περγαμηνῆς, ἧς δὲν σώζεται μὲν τὸ πλῆρες πρωτότυπον, ἀλλὰ δὲν συναπωλέσθη καὶ ἡ παρόδοσις. Μεταγενέστεραι γραπταὶ μαρτυρίαι, εἰς ἃς ἐσκοπεῖτο νὰ δοθῇ χαρακτὴρ αὐθεντείας καὶ κύρους, παριστάνοντο ἀπορρεύσασαι ἀπὸ τούτου τοῦ τράγου, ἤτοι οἱονεὶ τοῦ ἐπισήμου Κώδικος τῶν περὶ Ἁγίου Ὄρους ἱστορουμένων».

Μὲ ἄλλους λόγους ὁ κ. Λάμπρος δὲν παραδέχεται οὔτε Τράγον, οὔτε Τυπικόν, ἀλλὰ γενικῶς συλλογὴν ἐγγράφων, πρὸς ἣν ἀπεδόθη ἐσφαλμένως ἡ ὀνομασία Τράγος.

Ἀντιθέτως ὁ Πατὴρ Κοσμᾶς Βλάχος, περισπούδαστος Ἁγιορείτης συγγραφεύς, γράφει τὰ ἑξῆς (3) ἀναφερόμενος εἰς τὸ Α' Τυπικόν: «Τὸ ἐπισημότατον τοῦτο ἔγγραφον, ὅπερ ἐκύρωσεν ὁ Τσιμισκῆς, σώζεται μέχρι τοῦ νῦν ἐν τοῖς ἀρχείοις τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος ἐν Καρυαῖς καὶ εἶνε γνωστὸν τοῖς Ἁγιορείταις ὑπὸ τὸ ὄνομα «ΤΡΑΓΟΣ», ὡς ἐπὶ τραγείων δερμάτων γεγραμμένον, εἶνε δέ, ὡς νομίζω, μοναδικὸν ἐν τῷ κόσμῳ εἰς τὸ εἶδός του».

Ἐπ' αὐτῶν οὐδεμίαν ἀτομικὴν γνώμην ἔγω, ἀλλ' ὡς ἐπληροφορήθην ἐδῶ, ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ κ. Λάμπρου δὲν στηρίζεται ἐπ' οὐδεμιᾶς πραγματικῆς καὶ ἱστορικῆς βάσεως.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ ἱστορία τοῦ Ὄρους μᾶς διδάσκει ὅτι ἑπτάκις ἐσκέφθησαν νὰ ἐνισχύσουν καὶ κρατύνουν τὰ θέσμια τῆς Ἱερᾶς Χερσονήσου.

Ὁ καλογηρικὸς ἀφηνιασμὸς εἶχεν ἀνάγκην ἔκτοτε χαλινῶν καὶ εἰς διάστημα δέκα αἰώνων ἑπτάκις ἐχρειάσθη νὰ ἐνισχυθῇ ἡ δύναμις τῶν χαλαρουμένων αὐτοῦ ἡνίων. Καὶ σήμερον ἀκόμη χρειάζεται νὰ κατασκευασθοῦν χαλύβδινον χαλινοὶ γιὰ νὰ συγκρατήσουν τὴν ἁγιότητά

(1) Τὴν 18ην ἐπιστολὴν παραλείπομεν ἅτε σχετιζομένην μὲ τὸν καταργηθέντα ἤδη Βασιλικὸν θεσμόν.

(2) Τόμος ἕνατος, Τεῦχος Α'-Β', 30 Ἰουνίου 1912, σελ. 116 ὑπὸ τὸν τίτλον τὰ «Πάτρια τοῦ Ὄρους».

(3) Χερσόνησος τοῦ Ἁγίου Ὄρους Ἄθω, σελ. 31.

των ἀπὸ τὸν ἀτέραμνον κατήφορον ποῦ μὲ τόσην ὁρμὴν τοὺς παρασύρει...

Ἀληθὲς εἶνε, ὅτι τὸ ἐδῶ φυσικὸν περιβάλλον ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς ἀνυποταξίας των. Ἐδῶ δὲν εἶναι μία φύσις μονότονος, ἤρεμη, γαληνιαία. Ἐδῶ ἐξελίσσεται φύσις ὀρεινή, ἀνώμαλη, ποικιλώτατη, μὲ βλέπτησιν ὀργιώδη, μὲ πηγὰς θορυβώδεις, μὲ ἀκτὰς κρημνώδεις, μὲ βράχους ἀπορρῶγας πελωρίους, μὲ κῦμα τὸ ὀπτίον αἰωνίως θραύεται εἰς τὴν ἀκτὴν καὶ πολλάκις μὲ ὁρμὴν ποῦ δὲν γνωρίζει ὅρια.

Μέσα σ' αὐτὴν τὴν ἀνήσυχον φύσιν ποῦ ἐνθυμίζει τὴν ἀνυποταξίαν τῆς γυναικὸς τοῦ ἐγωισμοῦ καὶ τῆς αὐταρεσκείας, τὸ Ράσον ἀνεμίζεται πρὸς ποικίλας κατευθύνσεις. Καὶ κάθε ὁρμητικὴν κατεύθυνσιν τὴν ἀκολουθεῖ ἕνα ρεῦμα συναισθημάτων ποῦ πνίγει τὸ λογικὸν καὶ τὴν κρίσιν. Εἶνε ἡ ἀξίνη ποῦ κατορύσσει τάφρους ποῦ θάπτονται τὰ ὡραῖα ἰδανικὰ γιὰ νὰ ἀφήσῃ στὴν ἐπιφάνειαν τὴν ψυχολέτειραν ἁμαρτίαν ποῦ κυριαρχεῖ στὴν ψυχὴ τῶν ἀδυνάτων ἢ τῶν κακοτρόπων χαρακτήρων.

Χάριν αὐτῶν τῶν ἀσθενικῶν μελῶν τοῦ κοινωνικοῦ Σώματος ὑπάρχουν αἱ συντεταγμέναι Πολιτεῖαι μὲ τοὺς Νόμους ποῦ περιφρουροῦν τὸν σεβασμὸν πρὸς τὸ δίκαιον καὶ ἐξασφαλίζουν τὴν τιμωρίαν τῶν περιφρονητῶν αὐτοῦ. Χάριν λοιπὸν τῶν ἀσθενικῶν μελῶν καὶ τῶν ἀρρωστημένων ψυχῶν τοῦ Καλογηρικοῦ Σώματος εἶνε μεγαλειτέρα ἀνάγκη νὰ ὑπάρχῃ συντεταγμένη ἡ Μοναχικὴ Πολιτεία μὲ τοὺς Νόμους καὶ τὰς διατάξεις ποῦ ἀσφαλίζουν ἀπολύτως τὴν ἠθικὴν καὶ ἐθνικὴν ἔννοιαν τοῦ Ἁγιορειτικοῦ βίου.

Ἀπόρροια αὐτῶν τῶν σκέψεων ὑπῆρξεν ἡ προσπάθεια ὅπως ἀπὸ αἰώνων ριζωθῇ καθεστὼς ἐξυπηρετικὸν τῶν μεγάλων ἠθικῶν παραγγελμάτων τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ κατασταλτικὸν ἢ περιοριστικὸν τῶν ὑπὸ τὸ Ράσον κρυπτομένων ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν.

Ἡ πρώτη ἐκδήλωσις τῆς συντεταγμένης Μοναχικῆς Πολιτείας ὁπότε γίνεται μνεία περὶ Καθέδρας Γερόντων καὶ τοῦ Πρώτου, κατὰ τὰ θέσμια τῶν ἀρχαίων ἐρημικῶν κοιτίδων τοῦ μοναχικοῦ βίου, λέγει ὁ περιφανὴς συγγραφεὺς Ἁγιορείτης Κοσμᾶς, μαρτυρεῖται κατὰ τὸν Θ' Αἰῶνα.

Ἐπίσης εἰς τὰ 900 ἐκ τοῦ Χρυσοβούλλου τοῦ Λέοντος τοῦ Σοφοῦ μανθάνομεν ὅτι εἰς διένεξιν μεταξὺ Ἀθειστῶν καὶ Μοναχῶν τῆς παρὰ τὴν Ἐρισσὸν Μονῆς Κολοβοῦ παρέστη ὁ Πρῶτος τοῦ Ὄρους Ἀνδρέας. Εἰς αὐτὸ ἀναφέρεται «Γερόντων Ἀρχαία Καθέδρα».

Κατὰ τὸν Γ' Αἰῶνα ἡ Καθέδρα μετεφέρθη εἰς τὸ Κέντρον τῆς Χώρας εἰς τὰς νῦν Καρυάς, αἱ ὁποῖαι ἔλαβον τὸ ὄνομα αὐτὸ ἐκ τῶν πολλῶν καρυῶν αἱ ὁποῖαι τόσον ἐκεῖ εὐδοκιμοῦν. Προηγουμένως ἐκαλοῦντο Μέση.

Ὁ Πρῶτος τοῦ Ὄρους κατὰ τὸν ἴδιον αἰῶνα μετέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν ἵνα διαμαρτυρηθῇ κατὰ τῶν νεωτερισμῶν τοῦ Μοναχοῦ Ἀθανασίου, περὶ τοῦ ὁποίου ἰδιαιτέρως βραδύτερον θὰ Σοῦ ἀναφέρω.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ συναινέσαντος καὶ τοῦ Αὐτοκράτορος συνετάχθη τὸ πρῶτον Τυπικὸν τοῦ Ὄρους κατὰ τὸ 972. Συνειργάσθησαν συγκληθέντες εἰς τὸν ἐν Καρυαῖς Ναὸν τοῦ Πρωτάτου Ἡγούμενος τῆς ἐν Κωνστ)πόλει Μονῆς τῶν Στουδίων Εὐθύμιος καὶ οἱ Ἡγούμενοι τοῦ Ὄρους.

Τὸ πολύτιμον αὐτὸ ἔγγραφον, ὅπερ ἐκύρωσεν ὁ Τσιμισκῆς, ὑπάρχει, ὅπως βεβαιοῖ ὁ Πατὴρ Κοσμᾶς καὶ ἀναφέρω ἀνωτέρω, εἰς τὰ Ἀρχεῖα τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος ἱστορικὸν κειμήλιον ἀνεκτίμητον. Εἶνε ἡ πρώτη ἱστορικὴ ἐκδήλωσις «κοινῇ γνώμῃ καὶ συναινέσει πάντων τῶν τοῦ Ἄθω εὐλαβεστάτων Ἡγουμένων» ὡς ὁ Εὐθύμιος ὁμολογεῖ. Ὑπέγραψαν δὲ 56 Ἡγούμενοι.

Παρέρχομαι τὰς λεπτομερείας τῶν διαταξεων τοῦ Τυπικοῦ, μολονότι τινὲς ἐξ αὐτῶν εἶναι χαρακτηριστικαί, διδακτικαὶ καὶ ἱστορικῆς ἀξίας.

Θὰ παρίστατο ἴσως ἀνάγκη νὰ γείνῃ ἀργότερον μελέτη συγκριτικὴ ἐπὶ ὅλων τῶν τυπικῶν διὰ νὰ ἐξηγηθοῦν πλεῖστα ὅσα ζητήματα σημασίας τοῦ Ὄρους. Ἐν πάσῃ περιπτώσει κατὰ τὸν Γ' αἰῶνα ἀρχίζει παρακμάζουσα ἡ δύναμις τοῦ Πρώτου. Ἐνῷ μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐξήσκει πραγματικὴν κηδεμονίαν ἐπὶ ὅλων τῶν Μοναχῶν τοῦ Ὄρους ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τῶν Μεγάλων Μονῶν ἀντελήφθη αἴφνης μειωσιν τῶν δικαιωμάτων του.

Ὅτι δηλαδὴ περίπου συμβαίνει σήμερον, ὅπου ὁ Πρῶτος οὐδεμίαν ἐξασκεῖ πραγματικὴν ἐξουσίαν, τῶν Μονῶν διὰ τοῦ ἀποκεντρικοῦ συστήματος καὶ τοῦ θεσμοῦ τῆς αὐτοδιοικήσεως, καθιστάμενων ἀνεξελέγκτων καὶ παρουσιαζουσῶν εἰκόνα Κράτους ἐν Κράτει.

Κατὰ τὸν Γ' ἐπίσης Αἰῶνα ἡ χερσόνησος τοῦ Ἄθω ὠνομάσθη Ἅγιον Ὄρος διὰ στόματος τοῦ Λαοῦ, εἰς δὲ τὰ χειρόγραφα Ἅγιον Ὄρος τοῦ Ἄθω ἀπαντᾶται.

Κατὰ τὸν ΙΑ' Αἰῶνα ἐξακολουθεῖ ἡ ἀντίπραξις τῶν Ἡγουμένων κατὰ τοῦ Πρώτου καὶ προβάλλει εἰκὼν ἐξασθενήσεως τῶν θεσμίων τοῦ Ὄρους. Παραβάσεις καὶ ἀντιγνωμίαι πρὸς τὰ ἔθιμα ἀλλεπάλληλοι ἀνακόπτουσαι τὴν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν πρόοδον τοῦ Μοναχισμοῦ περιήγαγον εἰς ἀχρηστίαν τὰς διατάξεις τοῦ Α' Τυπικοῦ.

Παρίσταται λοιπὸν ἀνάγκη νὰ δημιουργηθῇ νέον καθεστὼς βασιζόμενον ἐπὶ νέων διατάξεων ἐγκύρων καὶ ἰσχυρῶν. Οἱ φρόνιμοι καὶ νουνεχεῖς Ἁγιορεῖται προσφεύγουν εἰς τὸν Αὐτοκράτορα Κωνσταντῖνον τὸν Θ', ὅστις ἀκολουθῶν τὸ παράδειγμα τοῦ Τσιμισκῆ ἀπέστειλεν εἰς Κωνσταντινούπολιν τὸν Ἡγούμενον τῆς Μονῆς τοῦ Τζιτζιλούκη, ὁ ὁποῖος φθάσας εἰς Καρυὰς συνεκάλεσε τοὺς Ἑκατὸν Ὀγδοήκοντα Ἡγουμένους τῶν Μονῶν τοῦ Ὄρους καὶ συνέταξαν τὸ Β' Τυπικὸν τοῦ Ὄ-

ρους κατὰ τὸ 1046, τὸ ὁποῖον ἐπεκύρωσε διὰ χρυσοβούλλου ὁ Αὐτοκράτωρ.

Ἡ καλογηρικὴ παραλυσία εἶχε φθάσει τότε μέχρι τοιούτου σημείου ὥστε ἐκτὸς ἄλλων περὶ ὧν βραδύτερον ἐχειροτόνουν καὶ Ἱερεῖς καὶ Ἡγουμένους παιδιὰ ποῦ δὲν συνεπλήρωσαν τὸ εἰκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας των!!

Ἐκεῖνο δὲ τὸ ὁποῖον ἀναφέρω ες τὴν Δεκάτην Ἐπιστολήν μου περὶ Ἀριστοκρατίας Μοναχικῆς, ἀνευρίσκεται ζωηρὸν μέσα στὰς διατάξεις τοῦ Β΄ Τυπικοῦ.

Οἱ Ἡγούμενοι τῶν μεγάλων τότε Μονῶν, Λαύρας, Βατοπεδίου καὶ Ἰβήρων, δηλαδὴ τῶν ἰδίων Μονῶν αἱ ὁποῖαι καὶ σήμερον εἶναι αἱ Ἀκροπόλεις τῶν ἀριστοκρατικῶν,τῶν πλουτοκρατικῶν καὶ ἐπιδεικτικῶν ἐμφανίσεων, προσήρχοντο εἰς τὰς Συνάξεις μὲ πολυπληθῆ συνοδείαν Ὑπουργῶν. Ἐκ τούτου ἔρριζε καὶ μάχαι: ἐλάμβανον χώραν. ὡρίσθη λοιπὸν ἐπισήμως διὰ τοῦ Β΄ Τυπικοῦ, ὁ μὲν Πρῶτος νὰ ἀκολουθῆται ὑπὸ τριῶν Ὑπουργῶν, ὁ τῆς Λαύρας Ἡγούμενος ὑπὸ ἕξ, ὁ τοῦ Βατοπεδίου καὶ Ἰβήρων ὑπὸ τεσσάρων, οἱ δὲ λοιποὶ ὑπὸ τῆς πενιχρᾶς συνοδείας τοῦ ἑνός.

Βλέπεις πόσον ἡ δικαιοσύνη τῶν ἀνθρώπων εἶνε ἀτελής. Βλέπεις πῶς ὁ ἄνθρωπος εἶνε ματαιόδοξος καὶ ἐκεῖ ὅπου ἡ ταπεινοφροσύνη ἐθεμελιώθη ὡς ὁ ὑπέρτατος ὅρος τῆς ἐπὶ τῆς Γῆς εὐτυχίας; Ὁμιλοῦν περὶ Σοσιαλισμοῦ, ὅταν εἰς τὴν Σοσιαλιστικωτέραν Πολιτείαν τὴν στηριζομένην εἰς τὴν Ἰσότητα, τὴν Κοινοκτημοσύνην ἢ μᾶλλον τὴν Ἀκτησίαν, τὴν Ἀλληλεγγύην, ὅταν ἀπὸ τὸ δένδρον αὐτοῦ τοῦ σοσιαλισμοῦ ἐκτρέφονται τάσεις ἀριστοκρατικαὶ ποῦ σὰν ἀκάθεκτος πλημμυρα πνίγουν τὸ καθεστὼς τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν συλλήβδην

Ὡς πρὸς τὸν Πρῶτον τὸ Β΄ Τυπικὸν ὁρίζει ὅπως αἱ ὑποθέσεις τοῦ λοιποῦ κρίνονται εἰς τὰς Καθολικὰς Συνάξεις, αἱ δὲ μικραὶ καὶ εὐτελεῖς ὑπὸ τοῦ Πρώτου ἐπὶ τόπου συνοδευομένου καὶ ὑπὸ πέντε-δέκα Ἡγουμένων.

Κατὰ τὸ 1081—1118 ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀλέξιος ὁ Κομνηνὸς ἐκύρωσε τὴν ἐλευθερίαν τῶν Μοναχῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ὡς καὶ τὴν ἀσυδοσίαν αὐτῶν, ἀπαγορεύσας πᾶν Ἐπισκοπικὸν δίκαιον εἰς Ἄθω. Κατὰ τὸν ΙΔ΄ Αἰῶνα ὁ Πρῶτος θεωρεῖται ψιλῷ ὀνόματι Πρόεδρος τῆς Συνάξεως καὶ τηλεῖ ἐκ τοῦ παρελθόντος ἁπλῆν καὶ ἀκαθόριστον πνευματικὴν ἐποπτείαν ἐπὶ τοῦ Ὄρους. Ἡ πραγματικὴ ἐξουσία του περιορίζεται ἐπὶ τῶν Κελλιωτῶν τῶν Καρυῶν. Κατὰ τὸ 1307—1309 ὅμως μετὰ τὰς καταστροφὰς τῶν Καταλάνων ἡ δύναμις τῶν Μονῶν κατέπεσε καὶ εὗρεν εὐκαιρίαν ὁ Πρῶτος νὰ ἐπανακτήσῃ τὰ δικαιώματά του.

Ὁ Πατριάρχης Νίφων καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀνδρόνικος ὁ Β΄ παρεδέχθησαν ὅτι ἀπῃτεῖτο κάποια πνευματικὴ ἐνίσχυσις τῆς ἐξουσίας του καὶ ἀποκλειομένης ἐκ τῶν Τυπικῶν πάσης Ἐπισκοπικῆς ἐπεμβάσεως ἀπεφασίσθη ὅπως ὁ Πρῶτος μεταβαίνει εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ χειροτονεῖται ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου.

Βλέπεις διαρκῶς τὴν ἐξέλιξιν μὴ ἀναστελλομένην εἰς τὸ Ὄρος. Ἀργά, ἴσως μὲ πολλὴν βραδύτητα, ἀλλὰ πάντοτε ἐπηρεάζουσαν τὰς τύχας του καὶ ὑπονομεύουσαν τὰ ὑψηλὰ τείχης τῆς πνευματικότητός του.

Μετὰ τὴν χειροτονίαν τοῦ Πρώτου Θεοφάνους εἰς Κωνσταντινούπολιν ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου προσωπικῶς ἐχορηγήθη εἰς αὐτὸν συγγέλιον δι' οὗ ἐπετρέπετο εἰς τὸν Πρῶτον νὰ φέρῃ ἐπιγονάτιον κατὰ τὰς ἱεροτελεστίας, νὰ ἐγκαθιστᾷ Ἡγουμένους εἰς τὰς Μονὰς τοὺς ἐκλεγομένους μὲν ὑπὸ τῶν Μοναχῶν, ἀλλὰ καὶ κρινομένους ὑπ' αὐτοῦ ἀξίους τοῦ ἀξιώματος. Νὰ ἐκλέγῃ καὶ χειροθετῇ πνευματικοὺς παρέχων εἰς αὐτοὺς ἐνταλτήρια γράμματα καὶ νὰ χειροτονῇ ἀναγνώστας καὶ ὑποδιακόνους (4).

Διὰ Χρυσοβόλλου ἐκύρωσε ταῦτα πάντα ὁ Ἀνδρόνικος καὶ ὑπερβάλλων εἰς ἐκφράσεις τονώσεως τοῦ θεσμοῦ τούτου ἐξαίρει τὴν ἀνάγκην τῆς μεταδόσεως τοῦ χαρίσματος τῆς ἐξουσίας εἰς τὸν Πρῶτον ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου καὶ θεωρεῖ ἄδικον τὸ μέχρι τότε ἐπικρατοῦν σύστημα, χάριν τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἁγιορειτῶν, ἵνα μή τι δίκαιον κτήσηται ἐπὶ τοῦ Ὄρους ὁ χειροτονῶν Πατριάρχης ἢ Ἐπίσκοπος.

Κατόπιν αὐτῶν ἐγεννήθησαν προστριβαὶ μεταξὺ τοῦ γειτονικοῦ Ἐπισκόπου Ἐρισσοῦ, ὅστις ἀνέκτησε δικαιώματά τινα ἐπὶ τοῦ Ὄρους, ἐξ αἰτίας τῆς Σερβικῆς κατακτήσεως καὶ τῶν Πρώτων. Ἐν τέλει ἀπηγορεύθη καὶ αὐτὴ ἡ εἴσοδος τοῦ Ἐπισκόπου εἰς τὸν Ἄθω «δίχως προτροπῆς καὶ ἐνδόσεως τοῦ Πρώτου».

Ἐν τῷ μεταξὺ κατὰ τὴν δευτέραν περίοδον τοῦ ΙΔ΄ Αἰῶνος οἱ Ἡγούμενοι ἀπέκτησαν τὴν προτέραν ἰσχὺν αὐτῶν καὶ παρενέβαλλον μύρια προσκόμματα εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ Πρώτου. Ὡς ἐκ τούτου ἀπεφασίσθη ἡ σύνταξις συνοδικῶς νέου τυπικοῦ διὰ τοῦ ὁποίου καθωρίζοντο καὶ τὰ ζητήματα τῆς Πρωτοκαθεδρίας τῶν Ἡγουμένων καὶ τὸ ζήτημα τῶν ἀγενείων καὶ τῶν θηλέων ζώων καὶ ἐν γένει διωρθοῦντο τὰ κακῶς ἔχοντα καὶ ἐμπεδοῦντο τὰ δίκαια τοῦ Πρώτου.

Οἱ Μητροπολῖται Θεσσαλονίκης Γαβριὴλ καὶ Βεροίας Δανιὴλ μετὰ τοῦ Πρώτου Δομετίου καὶ τοῦ Ἡγουμένου τῆς Λαύρας Γρηγορίου ἔλαβε τὴν ἐντολὴν νὰ καλέσουν εἰς Καρυὰς τοὺς ἀριστεῖς τοῦ Ὄρους διὰ τὴν σύνταξιν τοῦ Γ΄ Τυπικοῦ.

Ὑπῆρχον τότε 25 Μοναί.

Τὸ Τυπικὸν ἀνέγραψεν ὅτι τὸν Πρῶτον «χρὴ σέβεσθαι καὶ τιμᾶν ὡς αὐτὸν τὸν Οὐράνιον Πατέρα» τὸν κατέστησεν ἀπόλυτον Ἄρχοντα τοῦ Ὄρους μὲ ἐξουσίαν νὰ μὴ δέχεται οὔτε ἔξαρχον τοῦ Πατριάρχου ἂν ἔκρινε τοῦτο ὀρθόν. Ἔλαβε δικαίωμα νὰ χειροθετῇ πάντας τοὺς Ἡγουμένους τῆς Μονῆς πλὴν τοῦ τῆς Λαύρας.

Ἀλλὰ ἂς σταματήσωμεν ἐδῶ διὰ νὰ συνεχίσωμεν εἰς τὴν ἑπομένην.

Δ. Λ. ΖΩΓΡΑΦΟΣ

(4) Κοσμᾶ. σελ. 69.

ΠΕΡΙ ΛΟΥΤΡΩΝ
ΑΠΟΥΓΙΕΙΝΗΝ ΕΠΟΨΙΝ

ΔΡΟΣΕΡΑ ΛΟΥΤΡΑ

Τὰ δροσερὰ λουτρά, ὧν ἡ θερμοκρασία ποικίλλει ἀπὸ 19ου—25ου Κελσίου (15ου—20ου Ρεωμύρου) δροσίζουσιν εὐαρέστως τὸ σῶμα, ἀφαιροῦσιν ἀπ' αὐτῶν ποσόν τι θερμαντικοῦ, τονοῦσι τὸ δέρμα, ἐλαττοῦσι τὴν ἄφθονον διαφόρησιν, καταπραΰνουσι τὴν ἐγκεφαλικὴν ἐρεθιστικότητα, ἣν ἡ μεγάλη θερμοκρασία τῆς ἀτμοσφαίρας τείνει νὰ διεγείρῃ, ὡς καὶ πάντα νευρικὸν ἐρεθισμόν, διεγείρουσι τὴν ἐνέργειαν τῶν μυῶν εἰς τὰς χαλαρὰς λειτουργίας τοῦ πεπτικοῦ συστήματος,, αὐξάνουσι τὴν ὄρεξιν καὶ συνεπῶς τὴν ἀνάγκην τῆς ἐπανορθώσεως τῶν ἀπωλειῶν, καὶ ἐμποιοῦσιν εἰς τὸ σῶμα δύναμιν καὶ ἐνεργητικότητα. Ὡς τοιαῦτα δὲ συνιστῶνται μεγάλως κατὰ τὰς θερμὰς ὥρας τοῦ ἔτους, εἰς τὰ μεσημβρινὰ ἰδίως κλίματα.

Τὰ δροσερὰ λουτρά, πλὴν τῆς ἀνωτέρω μνημονευθείσης ἐνεργείας αὐτῶν, θεωροῦνται καὶ ὡς ἓν ἐκ τῶν ἀσφαλεστέρων μέσων πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τῶν ἐνδημικῶν ἢ ἐπιδημικῶν νοσημάτων, ἅτινα ἐπιπολάζουσιν εἰς τὰ θερμὰ κλίματα, κατὰ τὰς θερμὰς ὥρας τοῦ ἔτους, καὶ ἅτινα, εἶναι ἀναμφίλεκτον, ὅτι διὰ τῶν διαταράξεων, ἃς ἡ ὑψηλὴ θερμοκρασία ἐπάγεται εἰς τὰς λειτουργίας τοῦ πεπτικοῦ σωλῆνος, τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τοῦ κυκλοφορικοῦ συστήματος, εἰσδύουσιν εὐκολώτερον ἐν τῷ ὀργανισμῷ ἡμῶν. Οἱ ναυτικοὶ ἰδίως ἰατροὶ ἐξαίρουσι τὴν χρησιμότητα τῶν δροσερῶν λουτρῶν διὰ τὰ πληρώματα τῶν πολεμικῶν πλοίων, ἅτινα σταθμεύουσιν εἰς τὰς τροπικὰς θαλάσσας. Ἐπαναλαμβανόμενα τὰ λουτρὰ ταῦτα δὶς ἢ καὶ πλέον φορὰς τῆς ἡμέρας προφυλάττουσι τοὺς ναύτας ἀπὸ τῆς νευρικῆς ὑπερερεθιστικότητος τοῦ κλίματος καὶ τῆς φοβερᾶς μάστιγος τοῦ κιτρίνου πυρετοῦ καὶ ἄλλων ἀναλόγου φύσεως νοσημάτων.

* * *

Τὰ λουτρὰ ταῦτα, ἔχοντα ὡς κύριον σκοπὸν τὴν μείωσιν τῆς ὑψηλῆς θερμοκρασίας τοῦ σώματος, δὲν ἁρμόζουσι ποσῶς, ὅπως καὶ τὰ ψυχρά, εἰς τὰ δύο ἄκρα τοῦ βίου. Οἱ γέροντες ἀπόλλυσι καθ' ἑκάστην ἐκ τῆς θερμογόνου αὐτῶν δυνάμεως, τὸ δέρμα αὐτῶν δέχεται ὀλιγώτερον αἷμα καὶ ὀλιγώτερον διαφορεῖται, κατὰ συνέπειαν τὸ δροσερὸν λουτρὸν ἐνεργεῖ ἐπ' αὐτῶν ὡς ψυχρόν, καὶ ὡς τοιοῦτον ἐκτίθησι τούτους εἰς συμφορήσεις ἐπιφόβους, καθ' ὅσον ἡ ἀντίδρασις ἐπέρχεται χαλαρῶς καὶ ἀβεβαίως· ἀλλὰ καὶ ἂν ἐπέλθῃ, πάλιν ἐκτίθησι τούτους εἰς νέον κίνδυνον, τὸν τοῦ πυρετοῦ, ὅστις ὡς γνωστὸν ἐπιταχύνει τὸ μοιραῖον τέλος αὐτῶν, ὡς ἐκ τῶν παρ' αὐτοῦ ὑπαρχουσῶν ἀλλοιώσεων ἐν τοῖς ὀργάνοις τῆς κυκλοφορίας καὶ τῆς ἀναπνοῆς. Ἐξ ἄλλου ἡ φυσιολογικὴ θερμοκρασία τῶν μικρῶν παιδίων, οὖσα ταπεινοτέρα τῆς τῶν ἐνηλίκων, εὐχερέστερα καταπίπτει ἔτι μᾶλλον. Ἡ δὲ θερμογόνος αὐτῶν δύναμις ἐκζητεῖ ποιάν τινα ἐξάσκησιν, δι' ἧς μικρὸν κατὰ μικρὸν προσκτῶνται τὴν ἀναγκαιοῦσαν δύναμιν, ὅπως ὑποφέρωσιν ἀκινδύνως τὸ ψυχρὸν λουτρόν. Κατὰ συνέπειαν ἡ διάρκεια τῶν δροσερῶν λουτρῶν παρ' αὐτοῖς δέον νὰ ἦ βραχυτάτη, καὶ πρὸ τοῦ ἕκτου ἔτους νὰ μὴ ποιῶσι χρῆσιν αὐτῶν.

Ἕτεραι ἀντενδείξεις, πλὴν τῆς γεροντικῆς καὶ παιδικῆς ἡλικίας, ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τῶν δροσερῶν λουτρῶν, εἰσὶν αἱ δερματοπάθειαι, ἡ ἀρθρῖτις, οἱ ἀρθριτικοὶ ρευματισμοὶ οἱ ἀπὸ τοῦ ψύχους προκαλούμενοι, αἱ αἱμορροΐδες, αἱ ἐγκεφαλικαὶ συμφορήσεις, αἱ καρδιακαὶ καὶ πνευματικαὶ παθήσεις, ὡς καὶ αἱ παθήσεις τῶν νεφρῶν.

Τὰ λουτρὰ ταῦτα δέον νὰ γίνωνται ἢ πρὸ μεσημβρίας, πρὸ τοῦ φαγητοῦ, ἢ μετὰ μεσημβρίαν τέσσαρας τοὐλάχιστον ὥρας μετὰ τὸ φαγητόν. Ἡ δὲ διάρκεια αὐτῶν δύναται ἀκινδύνως νὰ παραταθῇ καὶ μέχρις 25 ἢ 30′ λεπτῶν, ἀρκεῖ μόνον νὰ κινῆται διηνεκῶς ἐν αὐτοῖς ὁ λουόμενος καὶ νὰ μὴ παραμένῃ ἐντὸς τοῦ λουτροῦ μέχρι τῆς ἐπελεύσεως δευτέρου ρίγους.

Μετὰ τὴν ἐκ τοῦ λουτροῦ ἔξοδον οἱ λουόμενοι δέον νὰ σπογγίζωνται ἐπιμελῶς καὶ νὰ ἐνδύωνται ταχύστα, πρὸς παρακώλυσιν τῆς ἐξατμίσεως τῶν διαβρόχων τοῦ σώματος, καὶ συνεπῶς ψύξεως μεγάλης.

Ὁ Ὅμηρος ἀναφέρει ὅτι ἡ χρῆσις τῶν δροσερῶν λουτρῶν καὶ ἰδία τῶν θαλασσίων, πρὸ τοῦ φαγητοῦ συντελεῖ πρὸς τὴν αὔξησιν τῆς ὀρέξεως καὶ πρὸς εὐπεψίαν. Τούτου δ' ἕνεκα, κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτοῦ, πάντοτε σχεδὸν οἱ ἥρωες, πρὸ τοῦ φαγητοῦ, ἐλούοντο, καὶ μάλιστα μετὰ κόπον, ὁδοιπορίαν κλπ.

« Αὐτὸς δ' ἴδρῳ πολλοὶ ἀπενίψαντο θαλάσσῃ,
» ἐσβάντες, κνήμας τε ἰδὲ λόφοι, ἄμφω τε μηρούς,
» αὐτὰρ ἐπεὶ σφὶν κῦμα θαλάσσης ἴδρῳ πολλοὶ
» νίψεν ἀπὸ χρωτός, καὶ ἀνέψυχθεν φίλον ἦτορ,
» ἐς ρ' ἀσαμὶ θοὺς βάντες, εὐξέστας λούσαντο
» τὼ δὲ λοεισαμένω καὶ ἀλειψαμένω λίπ' ἐλαίῳ
» δείπνῳ ἐφιζανέτην... (Ὁμ. Ἰλ. Κ. 572. Ὀδ. Α′ 310. Δ′ 52. 48).

Ὁ δὲ Πλούταρχος ἀναφέρει ἐπίσης ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων Τῖτος δὲν ἠδύνατο νὰ φάγῃ, ἂν πρότερον δὲν ἐλάμβανε δροσερὸν λουτρόν. (Πλούτ. τζ. Π. 3).

Τὴν σήμερον ὅμως τὰ λουτρὰ ταῦτα, θαλάσσια ἢ ποτάμια, δὲν γίνονται καθ' ἑκάστην, ἀλλὰ χρησιμοποιοῦνται μόνον κατὰ τὴν θερμὴν ὥραν τοῦ ἔτους, ἐπὶ 90—120 ἡμέρας, κατὰ μέσον ὅρον κατ' ἔτος, ἤτοι ἀπὸ τοῦ Μαΐου μέχρι τοῦ Σεπτεμβρίου μηνός. Παρ' ἡμῖν δὲ τὰ λουτρὰ ταῦτα περιορίζονται, σχεδὸν ἀποκλειστικῶς, ἐν τῇ θαλάσσῃ μόνον, ἅτε μὴ ὑπαρχόντων, παρὰ ταῖς πόλεσι καταλλήλων ποταμῶν καὶ λιμνῶν, δυναμένων νὰ χρησιμοποιηθῶσι πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον.

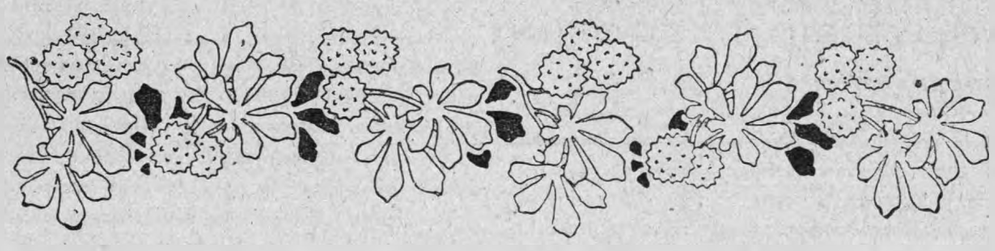

ΑΠΟ ΤΑ ΠΛΕΚΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟΥ Ι. ΠΟΛΕΜΗ

Ἤπια νερὸ ἀπ'τὴ βρύσι σου καὶ δίχως νὰ τὸ νοιώσω
πίνοντας ἀναστέναξα τόσο βαθειὰ καὶ τόσο
φαρμακερά, ποῦ ἀπ' τὸν κρουνὸ πῆρε φαρμάκι ἡ [βρύσι·
κι' ὅταν τὸ βράδυ ἐχύθηκε τ' ἄνθη σου νὰ ποτίσῃ
ὅλα ἐκιτρίνισαν μὲ μιᾶς κ' ἔγειραν μαραμένα
καὶ τἄδες κ' ἐλυπήθηκες καὶ θύμωσες μ' ἐμένα.
Κακιά, δὲν ἐστοχάστηκες ἀπάνω στὸ θυμό σου
πῶς τὰ φτωχὰ λουλούδια σου τὰ πῆρες στὸ λαι-[μό σου,
γιατί εἶχες φαρμακέψει ἐσὺ τὸ στεναγμό μου ἐκεῖνο
ὅταν σοῦ ζήτησα φιλὶ καὶ μοῦπες δὲν σοῦ δίνω.

***

Πόσο μ' ἀρέσει ὅπως μιλεῖς! Χωρὶς νὰ τὰ τορ-[νεύῃς
δασκαλικὰ τὰ λόγια σου, τόσο τὰ ζωντανεύεις
μὲ κάτι φωτερὲς ματιές, μὲ κάτι χαμογέλια.
σφιχτοδεμένα στὴ φωνὴ μὲ τ' ἀργυρᾶ της τέλια,
ναί, τόσο τὰ λογάκια σου τὰ ζωντανεύεις, τόσο,
ποῦ κάπου-κάπου μοῦρχεται τὸ χέρι μου ν' ἁπλώσω
καὶ νὰ τὰ πιάσω σὰν πουλιὰ γύρω τριγύρω ἀκόμα
στὴ ρόδινη των τὴ φωλιά, στὸ ζηλευτό σου στόμα.

***

Ἐκάκιωσες κ' ἐθύμωσες δίχως νὰ φταίξω, δίχως,
μόνο γιατί σ' ἐπείσμωσε κάποιος τρελλός μου στίχος
ποῦ λέει γιὰ τὴν ἀγάπη μου χωρὶς νὰ σὲ θυμίζῃ.
«Σβῦσέ τον, μοῦπες, σβῦσέ τον· ὁ κόσμος θὰ νομίζῃ
πῶς ἴσως θὰ τὸν ἔγραψες ὄχι γιὰ μένα,, γιὰ ἄλ.....»
Παιδί, θεότρελλο παιδί! ξεθύμωσε καὶ πάλι
στρέψε καὶ δές με γελαστὴ μὲ τὰ γλυκά σου μάτια
καὶ σχίζω ὅλους τοὺς στίχους μου σ' ἀμέτρητα κομ-[μάτια.

***

Ξέχασα, ἀλήθεια, νὰ σοῦ πῶ πῶς πρὶν νὰ σὲ γνω-[ρίσω
παντοῦ καὶ πάντοτε ἔστρεφα κ' ἐκίτιας' ἀπὸ πίσω
σὰν κάποιον νὰ περίμενα, κάποιον νὰ καρτεροῦσα,
κι' ὅλο κοντοστεκόμουνα κ' ἔβλεπα κι' ἀποροῦσα
πῶς τόσο ἀργεῖ στὸ δρόμο του. Ὅταν σὲ πρωτοεῖδα
γιὰ μένα ἡ πρώτη σου ματιὰ ἦτο στερνή μου ἐλπίδα,
κι' ἀπ' τὴ στιγμὴ ποῦ εὐτύχησα τρελλὰ νὰ σ' ἀγα-[πήσω
μήτε κανένα καρτερῶ, μήτε κυτάζω πίσω.

***

Τὰ ποταμάκια τὰ ριχά, ὅσο ριχὰ καὶ νἆνε
ἀδύνατο νὰ μὴ βραχοῦν αὐτοὶ ποῦ τὰ περνᾶνε·
μὰ τὰ ποτάμια τὰ βαθειὰ δὲν βρέχουνε κανένα,
γιατ' ἔχουν τὰ γεφύρια των τὰ διπλοθολομένα.
Μὲν εἶν' ἀλήθεια ἀγάπη μου; Κ' ἡ πειὸ κορυφὲς μα-[τιές μας
ἔτσι σὰν σπίθες ξαφνικὲς ἀπὸ τὴς δυο φωτιές μας,
τὰ πειὸ ριχὰ λογάκια μας ἀρκοῦν καὶ περισσεύουν
νὰ δώσουν σ'ὅλους ἀφορμὴ νὰ μᾶς κακογλωσσεύουν.
Κι' ὅμως ἀπ' τ'· ἀλησμόνητα τὰ ξενυχτίσματά μας
κι' ἀπ' τὴς μεγάλες τρέλλες μας τὴς τρέλλες τοῦ [ἔρωτά μας
περάσαμε χωρὶς κανεὶς νὰ μᾶς κακογλωσσέψῃ,
γιατί εἴχαμε γεφύρι μας τὴν προσοχή, τὴ σκέψι.

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ

Τὰ θερινὰ θέατρα τὸν μῆνα αὐτὸν εὑρίσκονται εἰς τὸ μεσουράνημά των. Ὅλα ἐργάζονται καὶ ἐργάζονται καλά, ὑποστηριζόμενα ἀπὸ τὸ τόσο φιλοθεάμον κοινὸν τῶν Ἀθηνῶν. Ἐφέτος μάλιστα ὅπου ἔχομεν μικρὰ συνοικιακὰ θέατρα λειτουργοῦντα εἰς τὰς διαφόρους μακρυσμένας γωνίας, θὰ ἔπρεπε νὰ ἀραιωθῇ κατὰ πολὺ ὁ πληθυσμὸς ποῦ φοιτᾷ εἰς τὰ κεντρικὰ θέατρα. Ἐν τούτοις δὲν συνέβη τοιοῦτον τι. Ἀπ' ἐναντίας. Ὅλα κάθε βράδυ εἶνε ἀσφυκτικῶς γεμάτα, καὶ δὲν ἔχασαν τίποτε ἀπὸ τὸν κόσμον των, οὔτε τὸ θέατρον τῆς Κυβέλης, οὔτε τὸ θέατρον τῆς Κοτοπούλη, οὔτε ἡ Ὀπερέττα τοῦ Δράμαλη, οὔτε τοῦ Παπαϊωάννου τὸ θέατρον, οὔτε τὸ Κεντρικὸν ἢ τὸ Ἀθήναιον, ἢ ἡ Ἀλάμπρα.

Αὐτὸ σημαίνει ὅτι εἰς τὸν κόσμον τῶν Ἀθηνῶν ἀρχίζει νὰ γίνεται ἀπαραίτητος ἡ φοίτησις εἰς τὸ θέατρον καὶ αὐτὸ εἰμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὡς ἡ βάσις τοῦ θεατρικοῦ μέλλοντος τοῦ τόπου μας. Εἰς τοὺς διευθυντὰς τῶν θεάτρων τώρα πλέον ἐναπόκειται τὴν κλίσιν αὐτὴν τοῦ κόσμου νὰ κατορθώσουν νὰ τὴν στερεοποιήσουν καὶ νὰ τὴν θερμάνουν μὲ τὴν ἐκλογὴν ἔργων ἐκλεκτῶν καὶ μὲ τὴν προσεκτικὴν καὶ ἄψογον ἐκτέλεσίν των.

Θέατρον Κοτοπούλη. — Πολλὰ νέα ἔργα ξένα ἐδόθησαν τὸν μῆνα αὐτὸν εἰς τὸ θέατρον τῆς κυρίας Κοτοπούλη. Ἀρχίζομεν ἀπὸ τὸ ἔργον «Ἡ 13η καρέκλα» τοῦ κ. Μπαγιὰρ Βεϊλέρ. Τὸ ἔργον περιστρέφεται εἰς ἕνα μυστηριώδη φόνον, ὁ ὁποῖος ἔλαβε χώραν εἰς μίαν πνευματικὴν συγκέντρωσιν. Ἐπεισόδια, ἀνακρίσεις, ἀπιθανότητες ἢ πιθανότητες δημιουργοῦν μιὰν ἀτμοσφαῖραν θεάτρου, τὴν ὁποίαν ὁ συγγραφεὺς ξεύρει νὰ ἐκμεταλλεύεται μὲ τέχνην ὄχι τυχοῦσαν. Ὅλος ὁ θίασος ἔπαιξε πολὺ καλά. Ἐπίσης ὁ «Χορὸς τοῦ Μεσονυκτίου» τοῦ κ. Σαρλ Μερὲ ἐκράτησεν ἐπὶ ἀρκετὰς ἡμέρας τὸ πρόγραμμα τοῦ θεάτρου Κοτοπούλη. Ὁ «Χορὸς τοῦ Μεσονυκτίου» ἔχει σκηνὰς μεγάλου δραματικοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ ὁ διάλογός του παρὰ τὸ σχηματοτενὲς παρακολουθεῖται μὲ ὅλην τὴν προσοχὴν ἀπὸ τὸ κοινόν. Ἡ κ. Κοτοπούλη ἔπαιξε ὑπέροχα. Ἐπίσης εὐσυνείδητος καὶ μελετημένος, ὅπως πάντοτε, ὁ κ. Ροζὰν.

Θέατρον Κυβέλης. — Τὸ «Ἀνθρωπινό», τὸ γνωστὸν ἔργον τοῦ κ. Ξενοπούλου, ἐπαίχθη καὶ ἐφέτος ἀπὸ τῆς κυρίας Κυβέλης τὸν θίασον. Τὸ ἔργον εἶνε γνωστόν. Πρόκειται περὶ τοῦ ψυχολογικοῦ δράματος, τὸ ὁποῖον γίνεται μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ πάσχοντος Πέτρου Καστάνη, ὁ ὁποῖος μανθάνει ὅτι ἔχει μετρημένες τὶς ἡμέρες του. Ἐπάνω εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν ὁ κ. Ξενόπουλος ἔγραψε ἕνα πολὺ δυνατό, πολὺ ἀνθρώπινο ἔργον. Διότι εἶνε συγκλονιστικὴ ἡ στιγμὴ ποῦ ἕνας ἄνθρωπος μανθάνει ὅτι εὑρίσκεται τόσον κοντὰ εἰς τὸν θάνατον, καὶ εἶνε τραγικὴ καὶ ἡ παραφορά του, καὶ ἡ γαλήνη.

Ὁ κ. Βεάκης, ὁ ὁποῖος καὶ πέρυσι εἰς τὸ Ἀθήναιον ἐδίδαξε πρῶτος τὸ ἔργον, ἔπαιξε μὲ πολλὴν δύναμιν τὸν ρόλον τοῦ ἥρωος. Ὁ «Κώδων τοῦ Κινδύνου». Εἶνε ἀπὸ τὰ περισσότερον ἀρέσαντα ἔργα εἰς τὸ θέατρον τῆς κ. Κυβέλης. Ὑπόθεσις ὄχι βεβαίως πολὺ πρωτότυπος. Ἡ οἰκογένεια ποῦ ζῇ σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς Γαλλίας μὲ τὶς παλοιὲς ἀπηρχαιωμένες ἕξεις, καὶ εὑρίσκεται ἔξαφνα εἰς τὸ Παρίσι καὶ περνᾷ τὶς ἡμέρες της εἰς τὰ βουλεβάρτα του, καὶ τὶς νύκτες της εἰς τὴν Μονμάρτρην.

Ἐν τούτοις ὁ διάλογος ἔξυπνος, πρωτότυπος. τὰ ἐπεισόδια φυσικά, ἡ ἐξέλιξις πολὺ ἐπιτυχημένη. Τὸ ἔργον ἤρεσε πολὺ καὶ ἡ κ. Κυβέλη καὶ ἐν γένει ὁ θίασός της ἐσημείωσε μίαν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν.

Θέατρον Παπαϊωάννου. — Ἡ ὑπόθεσις τῆς ὀπερέττας «Μιὰ νύχτα στὸν Παράδεισον», ποῦ ἐδόθη εἰς τὸ θέατρον Παπαϊωάννου, βασίζεται εἰς τὸ αἰώνιον θέμα τῆς ἀπιστίας τοῦ συζύγου καὶ τὰ κωμικὰ ἐπεισόδια ποῦ παρακολουθοῦν πάντοτε τὸ ζήτημα αὐτό. Ἀλλὰ ἂν τὸ θέμα του εἶνε τετριμμένον, ἡ μουσική του ζωηρά, εὔθυμος, πεταχτή. καθιστᾷ τὸ ἔργον ἀπὸ τὰ καλλίτερα τῆς ἐφετεινῆς περιόδου.

Θέατρον Ἀθήναιον.—Εἰς τὸ Ἀθήναιον μὲ ἀρκετὴν ἐπιτυχίαν ἐδόθη «Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὶς 39...» Τὸ ἔργον ἀνήκει εἰς τὸν κ. Βασ. Ἠλιάδην καὶ εἵλκυσε τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀκροατῶν του.

Συνοικιακὰ θέατρα. — Δὲν εἶνε βεβαίως δυνατὸν νὰ παρακολουθήσῃ κανεὶς ὅλα τὰ θέατρα τῶν Ἀθηνῶν. Ἀλλὰ δὲν εἰμπορεῖ εἰς τὴν στήλην αὐτὴν νὰ μὴν ἀναφέρῃ τὰ διάφορα λαϊκὰ θέατρα, εἰς τὰ ὁποῖα εὑρίσκει ὁ κάτοικος τῶν ἀπομακρυσμένων συνοικιῶν τὴ δροσιά του, τὴν εὐχαρίστησί του καὶ τὴν καλλιτεχνική του ἀπόλαυσι.

Εἰς τὸ Παγκράτι ἀνηγέρθη ἕνα κομψὸ θεατράκι, εἰς το ὁποῖον παίζει ὁ θίασος τς κυρίας Ναυσικᾶς Παντοπούλου.

Ἐπίσης εἰς τὸ Μεταξουργεῖον λειτουργεῖ τὸ θέατρον τοῦ «Λαοῦ», εἰς τὸ ὁποῖον παίζει πολὺ καλὸς θίασος. Εἰς τὴν λεωφόρον Συγγροῦ τὸ θέατρον «Κωστάκη». Εἰς τὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ Ἱπποκράτους τὸ «Νέον». Εἰς τὴν Ἱερὰν ὁδὸν τὸ θέατρον «Βοτανικοῦ» καὶ εἰς τὸ Στάδιον τὸ θέατρον «Σταδίου. Ὅλα αὐτὰ μικρά, κομψά, καθαρά, προσελκύουν τὴν ἀγάπην τοῦ κόσμου τῶν συνοικιῶν, ὁ ὁποῖος εἰς τὰ θρανία των εὑρίσκει τὴν ἑσπέραν τὴν ἀνάπαυσιν καὶ τὴν τέρψιν ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας.

ΜΟΥΣΙΚΗ

Ὡς ἐν μουσικὸν γεγονὸς ἐθεωρήθη ἡ παράστασις τοῦ «Ριγγολε[illegible]», τὴν ὁποίαν ἔδωσεν ὁ κ. Ἀγγελόπουλος εἰς τὸ θέατρον «Ὀλύμπια». Οὐδέποτε Ἀθηναϊκὸν θέατρον ἐπολιορκήθη τόσον στενὰ ἀπὸ ὅλους ὅσοι ζήτησαν νὰ ἀκούσουν τὸν ἐκλεκτὸν καλλιτέχνην. Ὁ «Ριγγολέτος» μὲ τὸν Ἀγγελόπουλον ἐθεωρήθη μία ὑπερτάτη μουσικὴ ἀπόλαυσις καὶ ὅλοι ζητοῦσαν νὰ γίνουν ἀκροαταί του. Καὶ δὲν εἶχον ἄδικον. Ὁ Ἕλλην καλλιτέχνης εἰς τὸ διάστημα τῆς τοιετοῦς ἀπουσίας του κατώρθωσε νὰ κερδίσῃ ὅτι ἔλειπεν ἀπὸ τὴν καλλιτεχνικήν του τελειοποίησιν. Ἔγινε πραγματικῶς τέλειος. Ἐκράτησεν ἐπὶ δύο ὥρας καρφωμένους ὅλους τοὺς ἀκροατάς του, ἐνθουσιασμένους, συγκινημένους, ἐκσπῶντας εἰς παρατεταμένα χειροκροτήματα, τὰ ὁποῖα ἀπεδείκνυον τὸν ἐνθουσιασμόν των.

Αἱ εἰσπράξεις τῆς βραδυᾶς αὐτῆς ἀνῆλθον εἰς τὸ ποσὸν τῶν 92 χιλιάδων δραχμῶν. Τὸ σημειώνομεν ὡς μίαν ἔνδειξιν τῆς μεγάλης ἐπιτυχίας τοῦ κ. Ἀγγελοπούλου.

Φιλολογικὸν μνημόσυνον Πολυβίου Δημητρακοπούλου. — Παλαιοὶ φίλοι καὶ συναγωνισταὶ τοῦ Πολυβίου Δημητρακοπούλου διωργάνωσαν θρησκευτικὸν καὶ φιλολογικὸν μνημόσυνον. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἔγινεν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου, ἐν μέσῳ πλήθους φιλολογικοῦ καὶ δημοσιογραφικοῦ κόσμου. Τὸ ἴδιο βράδυ τῆς Κυριακῆς ἐγένετο τὸ φιλολογικὸν μνημόσυνόν του. Εἰς τὰ περισσότερα ἐκ τῶν θεάτρων ἐπαίχθησαν ἔργα τοῦ Δημητρακοπούλου. Εἰς τὸ θέατρον Κοτοπούλη ὁ κ. Μυράτ ἀπήγγειλε στίχους ἀπὸ τὸ «Κριτήριον» τοῦ Δημητρακοπούλου. Εἰς τὸ Κεντρικὸν ὡμίλησεν ὁ κ. Γονίδης, εἰς τὰ Διονύσια ὁ κ. Τριχᾶς, εἰς τὴν Ἀλάμπραν ὁ κ. Λέων καὶ εἰς τὸ θέατρον Κωστάκη ἐπαίχθη ὁ «Κουρσάρος» ὑπὸ τοῦ κ. Βινιέρη. Συγκινητικὴ ἦτο ἡ στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπεκράτησεν ὀλιγόλεπτος σιωπὴ εἰς ὅλα τὰ θέατρα εἰς ἔνδειξιν πένθους διὰ τὸν θάνατον τοῦ Πολυβίου Δημητρακοπούλου.

Ποικίλη Σελίς

ΤΑ ΕΞΟΔΑ ΤΟΥ ΚΟΛΟΜΒΟΥ

Εἶναι ἀλήθεια ἀπίστευτον νὰ ἀκούσῃ κανεὶς πόσον ὀλίγα χρήματα ἐξώδευσεν ὁ Χριστόφορος Κολόμβος διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς Ἀμερικῆς.

Φαίνεται ὅτι ἕνας φιλοπερίεργος ἀπὸ τὸ Σικάγον ἠσθάνθη ἐνδιαφέρον διὰ τὸ ζήτημα καὶ ἔκαμεν ἐρεύνας. Ἔτσι ἔμαθεν ὅτι ὅλα τὰ ἔξοδα τῆς πρώτης ἐκδρομῆς τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου ἰσοδυναμοῦν μὲ ἑπτὰ χιλιάδας σημερινὰ δολλάρια καὶ ὅτι ἡ βασίλισσα Ἰσαβέλλα δὲν κατέβαλεν οὔτε τὸ ἥμισυ τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ διὰ τὴν μεγάλην περιπέτειαν.

Οἱ ἀδελφοὶ Πίνζον παρεχώρησαν καὶ ἐξώπλισαν τὰ δύο ἀπὸ τὰ τρία πλοῖα τοῦ στολίσκου καὶ τὰ διηύθυναν μάλιστα οἱ ἴδιοι. Ὁ ἕνας ἦτο διοικητὴς τοῦ «Πινέα» καὶ ὁ ἄλλος τοῦ «Νίνα». Ὁ Κολόμβος ἦτο διοικητὴς τοῦ πλοίου «Σάντα Μαρία». Ἔπειτα ἀπὸ τόσους αἰῶνας εὑρέθησαν τὰ βιβλία τῶν λογαριασμῶν, τὰ ὁποῖα ἐκράτουν οἱ ἀδελφοὶ Πίνζον. Ἀπὸ αὐτὰ μανθάνομεν, ὅτι ὁ Κολόμβος ἦτο ὁ γενικὸς διοικητὴς τοῦ στολίσκου, καὶ ὁ μισθός του ἦτο τριακόσια δολλάρια τὸ ἔτος. Τὰ μέλη τοῦ πληρώματος διεκινδύνευαν τὴν ζωὴν καὶ τὴν εὐτυχίαν των διὰ δύο δολλάρια καὶ πενῆντα σέντς τὸν μῆνα, καὶ ἑνάμισυ δολλάριον τὸν μῆνα ἐπληρώνετο διὰ τὴν τροφὴν κάθε ἀνδρός. Ἔπειτα ἀπὸ αὐτὸ δὲν φαίνεται περίεργον, ὅτι τὸ πλήρωμα ἦτο ἕτοιμον νὰ ρίψῃ τὸν μέγαν Κολόμβον εἰς τὸν Ἀτλαντικόν, ὅταν ἐπέμενε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ταξείδιον.

Η ΧΑΡΤΟΠΑΙΞΙΑ

Ἡ ἐπίσημος ἔκθεσις τῆς χαρτοπαικτικῆς λέσχης τοῦ Μόντε Κάρλο δεικνύει κατ' ἔτος κέρδη 25 ἑκατ. φράγκων περίπου. Μία μεγάλη πληθὺς ἀνθρώπων ταξειδεύει εἰς Μόντε Κάρλο κατ' ἔτος ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ κόσμου διὰ νὰ ἀφήσῃ 25 ἑκατομ. φράγκα εἰς τὴν χαρτοπαικτικὴν ἑταιρείαν ἐκεῖ.

Ὁπουδήποτε ἡμεῖς καὶ ἐὰν κυττάξωμεν σήμερον ἢ εἰς τὸ παελθὸν ἀνευρίσκομεν τοὺς ἀνθρώπους χαρτοπαίζοντας καὶ θὰ ἀνεύρωμεν ὅτι τὸ χαρτοπαικτικὸν ἔνστικτον εἶναι ἰσχυρότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο, ἰσχυρότερον ἀπὸ τὴν ἀγάπη τῆς οἰνοποσίας, ἀπείρως ἰσχυρότερον ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ ἐντίμου κέρδους.

Οἱ ναῦται τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου ἔπαιζον καθ' ὅλον τὸν πλοῦν του πρὸς τὴν Ἀμερικήν, καθὼς καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ Ἰνδοὶ ἔπαιζον καθ' ὅλον τὸν χρόνον καθ' ὃν ἐπερίμενον ν' ἀνακληθοῦν.

Εἰς ὅλα τὰ Χρηματιστήρια σήμερον βλέπομεν ἀνθρώπους γεγηρακότας ἤδη, κατόχους κολοσσιαίων περιουσιῶν, νὰ παίζουν μὲ ὅλας τὰς ἐξάψεις τῆς νεότητος. Αἱ ἐναλλαγαὶ τοῦ παιγνιδίου των φέρουν ἐπὶ τῶν παρειῶν των τὸ χρῶμα, ὅπερ ἄλλαι ἀνθρώπιναι συγκινήσεις δὲν θὰ ἔφερον. Ὅταν δὲ μεταβαίτουν σπίτι τους καθ' ὁδὸν διασταυροῦνται μὲ πλήθη παιδίων, τὰ ὁποῖα, περίλυποι καὶ τεταραγμένοι ὡς εἶναι, ἀτενίζουν διὰ νὰ ἀνεύρουν ὅ,τι καὶ αὐτὰ ἐπίσης παίζουν.

Ἀναρρίπτουν πεντάρες εἰς τὸν ἀέρα, κορῶνα ἢ γράμματα, ἢ κτυποῦν μὲ τοὺς βόλους τὴν πόστα.

Ἡ Μαρία Ἀντουανέττα ἐνίοτε διεκύβευε χιλιάδας λουδοβικείων ἐφ' ἑνὸς μόνον παιξίματος. Ἦτο τόσον μάλιστα ἀφωσιωμένη εἰς τὸ παιγνίδιόν της, ὥστε δὲν ἔβλεπε τὴν καρμανιόλαν, ἥτις ἐπεκρέματο ἄνωθεν τοῦ λαιμοῦ της.

Ὅταν ἡ λάβα κατέκλυσε τὴν Πομπηΐαν κατεκάλυψεν ἀναριθμήτους Πομπηϊανοὺς παίζοντας. Αἱ ἀνασκαφαὶ ἐν Ἀφρικῇ ὡσαύτως φέρουν εἰς φῶς τὰς κυβευτικὰς μηχανὰς πλησίον τῶν ὅπλων, ἅτινα ἐχρησίμευον διὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.

ΤΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΑ Μ.ΣΑ

Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι—ἄνδρες καὶ γυναῖκες—φοροῦν κοσμήματα γιὰ στολισμόν. Καὶ ὅμως ἀκοῦμε τώρα ὅτι μερικὰ ὡρισμένα κοσμήματα, ὅταν φοροῦνται θεραπεύουν ἀσθενείας καὶ προλαμβάνουν καταστροφάς, ἢ ὑποτίθεται ὅτι τὸ κάμνουν. Ἀξίζει λοιπὸν νὰ μάθῃ κανεὶς ποῖα εἶναι τὰ κοσμήματα αὐτὰ καὶ ποία εἶναι ἡ δύναμίς των, ὥστε νὰ προσέχῃ τί θὰ φορέσῃ, κάθε φορὰν ποῦ ἑτοιμάζεται νὰ πηγαίνῃ κάπου.

Ἐὰν μία νέα φορῇ ἕνα ἀμέθυστον, ἔχει ἕνα φυλακτὸν ἐναντίον κουφότητος καὶ ἀπονιᾶς καὶ ἠμπορεῖ νὰ λάβῃ μέρος εἰς κάθε ζωηρὰν περιπέτειαν, χωρὶς φόβον ὅτι θὰ ὑπερβῇ τὰ ὅρια.

Ἐὰν φορῇ ἕνα σάπφειρον, δὲν ἔχει νὰ φοβῆται ἀπατηλοὺς θαυμαστάς, ἀδιάφορον πόσον ἐπιτήδειοι εἶναι. Ὡρισμένα εἴδη ἀκιταμαρίνας ἐπίσης δίδουν τὴν δύναμιν νὰ μαντεύῃ τὰς σκέψεις τῶν ἄλλων.

Ἐὰν φορῇ ἕνα ρουμπίνι ἔχει ἕνα φυλακτὸ ἐναντίον τῶν ρευματισμῶν καὶ ὁμοίων ἀσθενειῶν. Ὁ τρόπος της θὰ εἶναι ζωηρὸς καὶ φαιδρός.

Ἡ νέα ποῦ φορεῖ τουρκουὰζ ἔχει ἀταραξίαν. Ἠμπορεῖ νὰ σκεφθῇ καθαρὰ καὶ θὰ ἔχῃ ἑτοιμότητα πνεύματος καὶ εἰς τὰς πλέον δυσκόλους περιστάσεις.

Ὁ χρυσόλιθος δίδει εἰς τὸν φοροῦντα εὐφυολογίαν καὶ εὐφράδειαν.

Οἱ ὀμάραγδοι κεντοῦν τὴν φιλοδοξίαν καὶ ἐνθαρρύνουν καὶ προάγουν τὸ πνεῦμα ἑνὸς ἀρχηγοῦ.

Ἕνας τεφρίτης ἐξορκίζει κακὴν τύχην.

Τὸ τοπάζι ἐκδιώκει τὴν μελαγχολίαν καὶ φέρει ἠρεμίαν καὶ εὐχαρίστησιν.

ΤΑ ΣΗΜΕΡΙΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Εἰς τὸ ἰατροσυνέδριον τοῦ Σικάγου ὁ ἰατρὸς Τζὼρτζ Νιοῦελ ἀνεκοίνωσε τὸ πόρισμα τῶν μελετῶν του εἰς μίαν του ἔκθεσιν εἰς τὴν ὁποίαν μεταξὺ ἄλλων ἀνέφερε:

«Τὰ μεγάλης ταχύτητος αὐτοκίνητα, οἱ χοροί, τὰ θέατρα, τὰ καμπαρέ, τὰ ποτὰ καὶ τὰ ἀναρίθμητα ἄλλα πράγματα τῆς συγχρόνου ζωῆς ἐμβάλλουν εἰς τὴν νεολαίαν ἕξεις διὰ τὰς ὁποίας δὲν εἶναι παρεσκευασμένον τὸ ἀνθρώπινον νευρικὸν οὐσιῶμα. Συνέπεια τούτου εἶναι ἡ τελεία ἐξάντλησις, ἥτις ἐμποδίζει τὸν ὀργανισμὸν νὰ ἀντιδράσῃ κατὰ τῶν τοξινῶν τοῦ σώματος».

Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἰατροῦ, ἡ ἰατρὸς Κάθεριν Μαίνιον, ἀνέφερεν εἰς τὴν ἔκθεσίν της, ὅτι τὰ τωρινὰ κορίτσια πρέπει νὰ μᾶς κάμουν νὰ ὑπερηφανευώμεθα.

«Εἶναι τὰ ὑγιέστερα καὶ εὐτυχέστερα ἀφ' ὅτου ἐγνώρισέ ποτε ὁ κόσμος καὶ δὲν θὰ ἤλλασσε τὸ τωρινὸ κορίτσι τὴν ζωὴν μὲ κανένα κορίτσι οἱασδήποτε ἄλλης ἐποχῆς. Τὰ κορίτσια ἕνα καιρὸ ἦσαν ἀπαστράπτοντα πλάσματα ποῦ ἐκάθηντο εἰς τὸ σπίτι καὶ ἔπλεναν, ἐσφίγγοντο εἰς κορσέδες καὶ ποτὲ δὲν ἀπήλαυσαν σχεδὸν τὸ ὕπαιθρον. Τὰ κορίτσια τῆς σήμερον μὲ τὰ κομμένα τὰ μαλλιὰ περιπατοῦν χωρὶς κορσέδες, φοροῦν χαμηλὰ τακούνια καὶ κάμνουν περιπάτους ποῦ πρέπει νὰ ὑπερηφανευώμεθα. Αἱ συνοδοί των ἐξηφανίσθησαν ἐπειδὴ δὲν χρειάζονται πλέον. Τὸ μυαλὸ τοῦ τωρινοῦ κοριτσιοῦ εἶναι ἐξ ἴσου ὑγιές, ὅπως καὶ τὸ σῶμά του, ἡ δὲ νοημοσύνη καὶ ἡ ἀνεξαρτησία του τὸ προφυλάττει».

ΘΘ ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΘΘ

Νέα ζωή. — Μηνιαῖον φιλολογικὸν περιοδικόν. Ἐκδίδεται εἰς Ἀλεξάνδρειαν.

Φάρος.—Περιοδικὸν μηνιαῖον. Ἐκδίδεται εἰς Βόλον.

Λογοτεχνικὲς Σελίδες. — Περιοδικόν. Ἐκδίδεται εἰς Χανιὰ τῆς Κρήτης.

Ὁ ἀγὼν τῆς γυναῖκας. — Μηνιαῖον δελτίον τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἑλληνίδων ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων τῆς Γυναικός.

Λογοτέχνης.—Δεκαπενθήμερον φιλολογικὸν περιοδικὸν ἐκδιδόμενον εἰς Βόλον ὑπὸ ὁμίλου φιλολογούντων νέων.

Μακεδονικὰ γράμματα. — Μηνιαῖον περιοδικόν. Ἐκδίδεται εἰς Θεσσαλονίκην.

L' Europe Orientale—Roma.

Libre—Directeur : Ms Roussel—Athènes. Ὁδὸς Σίνα.

Αἱ Μοῦσαι. — Διευθυντής : Α. Ζώης. Ζάκυνθος.

Ἑπτανησιακὴ Ἐπιθεώρησις. — Μηνιαῖον. Ἐκδίδεται εἰς Ζάκυνθον.

Ὑπαλληλικὴ Ἕνωσις. — Ἑβδομαδιαῖον ὄργανον τῆς Λέσχης τῶν Δημοσίων Ὑπαλλήλων. Ἐκδίδεται ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος ἐν Ἀθήναις.

Ἐργασία. — Δεκαπενθήμερον παιδαγωγικὸν περιοδικόν. Ἐκδίδεται εἰς Ἀθήνας.

Ἶρις. — Φιλολογικὸν μηνιαῖον περιοδικόν. Ἐκδότης Δ. Δημητράκος. Διευθυντὴς Μπάμπης Ἄννινος.

Τὰ Νιάτα. — Δεκαπενθήμερον λογοτεχνικὸν περιοδικόν.

Ἐθνικὸς Κῆρυξ. — Μηνιαῖον εἰκονογραφημένον περιοδικὸν ἐκδιδόμενον ἐν Σικάγῳ.

Καινὴ κτίσις. — Θαυμάσιον θρησκευτικὸν περιοδικόν.

Ἐκκλησία.—Ἐπίσημον ὄργανον τῆς Ἐκκλησίας.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Στὸ Βυθό. — Εἰκόνες εἰς τέσσαρα μέρη. Μαξὶμ Γκόρκυ. Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ρωσσικοῦ ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Σ. Κοκόλη. Ἔκδοσις «Ἐλευθερουδάκη». Ἔργον τοῦ ἐπιφανοῦς Ρώσσου συγγραφέως, ἀποδοθὲν ἀριστοτεχνικῶς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ὑπὸ τοῦ γνώστου τῆς Ρωσσικῆς γλώσσης, βαθυστάτου μελετητοῦ τῆς Ρωσσικῆς φιλολογίας καὶ ἐπιλέκτου συνεργάτου μας κ. Κ. Κοκόλη.

Περὶ Βαλκανικῆς Ὁμοσπονδίας. — Ὑπὸ Φιλαλήθους. Συντομωτάτη ἀλλὰ τολμηροτάτη μελέτη περὶ τῶν μέσων τῆς πλήρους συνεννοήσεως καὶ εἰρηνεύσεως τῶν Βαλκανικῶν Λαῶν. Μελέτη πάντως ἀξία προσοχῆς ἀπὸ τὸν πολιτικόν, στρατιωτικὸν καὶ ναυτικὸν κόσμον τῆς Ἑλλάδος, ἐφ' ὅσον οἱ ἐσωτερικοὶ ἀλληλοσπαραγμοί, οἱ φέροντες τὴν ἀπόγνωσιν εἰς τὴν λαϊκὴν συνείδησιν, ἐπιτρέπουν εἰς τοὺς ἐθνικοὺς αὐτοὺς παράγοντας ν' ἀπασχολῶνται καὶ εἰς γενικώτερα ζητήματα. Ἔκδοσις τοῦ συγγραφέως μὲ τὴν ἐπιμέλειαν τῶν «Γραμμάτων» τῆς Ἀλεξανδρείας.

Ἀπομνημονεύματα ἑνὸς φυλακισμένου. — Λεωνίδα Ἀνδρέγιεφ. Μετάφρασις ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Πρασσᾶ. Ἕνα ἔργον δυνατόν, συγκλονιστικόν, γιομάτον ἀπὸ ἀλήθειαν καὶ πρωτοτυπίαν, ἄριστα δὲ μεταφρασμένον. Ἔκδοσις Οἴκου Ζηκάκη. Τιμὴ του δρ. 10 ἄδετον, δρ. 15 δεμένον.

Χωρὶς δόγμα. — Ἐρρίκου Σεγκίεβιτς. Κατὰ μετάφρασιν Κοραλλίας Μακρῆ. Ἀριθμὸς ἐκδόσεως «ἐκλεκτῶν ἔργων» τοῦ ἐκδοτικοῦ Οἴκου Γ. Ι. Βασιλείου, 94.

Καμπία. — Κώστα Τσαγκαράδα. Ἔκδοσις πολυτελὴς τῶν «Γραμμάτων» Ἀλεξανδρείας. Μυθιστόρημα αἰγυπτιακῆς ὑποθέσεως διηρημένον εἰς 4 μέρη.

Τὸ γέλιο τοῦ νεκροῦ. (Ὀρφάνια). — Κοινωνιολογικὸν μυθιστόρημα ὑπὸ Ν. Ι. Συφάκη. Ἔκδοσις «Πατρίδος τῶν Γραμμάτων» Ἀθῆναι. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἔργου τοῦ νεκροῦ συγγραφέως, παρμένη ἀπὸ τὴν μεταπολεμικὴ ζωὴ ποὺ εἶναι γιομάτη ἀπὸ ὀρίκη καὶ ὀδύνη, ἐξελίσσεται μὲ πολλὴν ψυχολογικὴν δύναμιν καὶ ἐξαιρετικὴν παρατηρητικότητα.

Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Γεωργίας. — Ἐκτυποῦται ἤδη ὁ Γ' Τόμος τῆς Ἱστορίας τῆς Ἑλληνικῆς Γεωργίας τοῦ κ. Δημ. Λ. Ζωγράφου. Δι' αὐτοῦ συμπληροῦται ὁλόκληρος ἡ γεωργικοοικονομικὴ ζωὴ τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ τῆς Προοθωνικῆς ἐποχῆς. Τιμὴ τοῦ Γ' Τόμου δρ. 40. Ἡ ὅλη σειρὰ τιμᾶται δρ. ἢ φρ. 120.

Δήλωσις.—Λόγῳ τῶν θερινῶν διακοπῶν τὰ τεύχη Αὐγούστου—Σεπτεμβρίου, κατ' ἔθιμον ἰσχύον ἀπὸ πολλοῦ, ἐκδοθήσονται ὁμοῦ.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Διεθνὴς Ἔκθεσις διακοσμητικῆς

Εἰς τὴν ὀργανουμένην διὰ τὴν ἄνοιξιν τοῦ 1925 εἰς Παρισίους Διεθνῆ Ἔκθεσιν τῶν Διακοσμητικῶν καὶ νεωτέρων Βιομηχανικῶν τεχνῶν προσεκλήθη νὰ συμμετάσχῃ καὶ ἡ Ἑλλάς.

Εἰς τὴν ἔκθεσιν ταύτην, εἰς ἣν θ' ἀννιπροσωπευθῶσιν ὅλα τὰ Ἔθνη, μετεχόντων ὅλων τῶν Βαλκανικῶν κρατῶν ἐπιβάλλεται καὶ ἡ συμμετοχὴ ἡμῶν.

Ἡ ἐν Παρισίοις Γενικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκθέσεως περὶ πολλοῦ ποιουμένη τὴν συμμετοχὴν τῆς Ἑλλάδος προσεφέρθη εὐγενῶς νὰ στεγάσῃ δωρεὰν ἐν τῷ Γαλλικῷ περιπτέρῳ καὶ Ἑλληνικὰ ἐκθέματα.

Ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις παρὰ τὰς ἀντιξόους οἰκονομικὰς συνθήκας, λαβοῦσα ὑπ' ὄψει καὶ τὴν ἐκδηλωθεῖσαν ἐκ μέρους ὡρισμένων καλλιτεχνικῶν καὶ βιομηχανικῶν κύκλων προθυμίαν ὅπως ἰδίαις δαπάναις μετάσχωσι τῆς Ἐκθέσεως ἐδήλωσεν εἰς τὴν Γενικὴν Ἐπιτροπὴν τῶν Παρισίων τὴν συμμετοχὴν τῆς Ἑλλάδος.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ συμμετάσχωσιν θὰ ἔχωσιν ὑπ' ὄψει ὅτι:

1) Γίνονται ἀποδεκτὰ ἔργα νέας ἐπινοήσεως καὶ πρωτοτυπίας, ἐκτελεσθέντα ὑπὸ καλλιτεχνῶν, τεχνιτῶν, βιομηχάνων κατασκευαστῶν πρωτοτύπων καὶ ἐκδοτῶν περιλαμβανόμενα ἐν ταῖς νεωτέραις διακοσμητικαῖς καὶ βιομηχανικαῖς τέχναις. Ἀπαγορεύονται ρητῶς αἱ ἀντιγραφαὶ καὶ παραλλήλησεις ἀρχαίων τύπων.

Β') Ἔκθεσις θέλει περιλαμβάνει πέντε κατηγορίας.

α') Ἀρχιτεκτονική (Λίθος, ξύλον, μέταλλον, κεραμευτική, ὕαλος).

β') Ἐπίπλωσις (ξύλον, δέρμα, λεπτουργία, μπρακινόν, ὕαλος, ὑφάσματα, χάρτης, παιχνίδια καὶ ἀθύρματα, ἐπισημονικὰ καὶ μουσικὰ ὄργανα καὶ μέσα μεταφορᾶς).

γ') Διακοσμήσεις (ἐνδυμασίαι, μόδα, ἄνθη, κοσμήματα, λίθοι).

δ') Τέχναι θεάτρου, Ὁδοποιΐας, Κηπουρικὴ τέχνη

ε') Ἐγκατάσεις διδακτηρίων.

Γ') Πᾶν ἔργον συμφώνως πρὸς τὸν κανονισμὸν πρέπει νὰ ἐγκριθῇ προηγουμένως ὑπὸ τῆς Ἑλλανοδίκου ἐν Παρισίοις Ἐπιτροπῆς. Πρὸς τοῦτο οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ συμμετάσχωσι, δέον νὰ ὑποβάλωσιν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον μέσῳ τῆς Ὑπηρεσίας Ξένων καὶ ἐκθέσεων φωτογραφίας τῶν ἑτοίμων ἔργων, ἐφ' ὅσον ταῦτα εἶνε σύμφωνα πρὸς τὸν κανονισμὸν ἢ σχέδια τῶν ἐκτελεσθησομένων τοιούτων καθορίζονται εἰς ἐπορκῆ κλίμακα τὸ σύνολον καὶ τὰς λεπτομερείας τῶν ἀπεικονιζομένων ἀντικειμένων μεθ' ὑποδείξεως τῶν διαστάσεων, τοῦ χρωματισμοῦ, τῆς ὕλης κτλ.

Ἐκ τῶν φωτογραφιῶν ἢ σχεδίων ἡ ἐν Παρισίοις Ἑλλανόδικος Ἐπιτροπὴ θέλει κρίνει ποῖα θὰ γίνωσιν δεκτά.

Τὰ ἐγκριθησόμενα ἔργα δέον νὰ εἶνε ἕτοιμα πρὸς ἀποστολὴν εἰς Παρισίους τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1925 ἵνα τεθῶσιν ὑπὸ δεύτερον ἔλεγχον πρὸς ὁριστικὴν ἀποδοχὴν ἐφ' ὅσον ἤθελον ἀποδειχθῇ ὅτι ἐξετελέσθησαν ἀκριβῶς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐγκριθέντων σχεδίων.

Τὸ Δημόσιον οὐδεμίαν εὐθύνην ἀναλαμβάνει διὰ τὴν ὁριστικὴν ἀποδοχὴν τῶν ἔργων, ὑπὸ τῆς Ἑλλανοδίκου Ἐπιτροπῆς Παρισίων παρὰ τῇ ὁποίᾳ Γενικὸς ἐπίτροπος διωρίσθη ὁ κ. Ν. Πολίτης πρεσβευτής.

Τὰ ἐκθέματα συσκευαζόμενα κατόπιν ἐπιθεωρήσεως ὑπὸ τῆς Ὑπηρεσίας Ξένων καὶ Ἐκθέσεων καὶ ἀσφαλιζόμενα δαπάναις τῶν ἐκθετῶν θὰ ἀποσταλῶσιν εἰς Παρισίους εἰς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ κ. Ν. Πολίτου, πρεσβευτοῦ, ἀπολλαγμένα κατόπιν διαταγῆς τοῦ Ὑπουργείου τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας παντὸς δασμοῦ δημοτικοῦ ἢ τελωνειακοῦ ἐξαγωγῆς καὶ ἐπιστροφῆς.

Ἄλλαι πληροφορίαι καὶ λεπτομέρειαι παρέχονται ὑπὸ τῆς Ὑπηρεσίας Ξένων καὶ Ἐκθέσεων (Ὑπουργεῖον Ἐθνικῆς Οἰκονομίας).

Ἐκ τῆς Δ)σεως Ξένων καὶ Ἐκθέσεων.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

«Προκήρυξις δημοπρασίας διὰ τὴν προμήθειαν 2000 δκάδων σύρματος ἀκανθωτοῦ».

Τὴν 6ην Ἰουλίου ἐ. ἔ., ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10ην π. μ. μέχρι τῆς μεσημβρίας ἐνεργηθήσεται ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν τῷ Δημοπρατηρίῳ ἐνώπιον ἐπιτροπῆς ἀποτελουμένης ἐκ τοῦ Νομάρχου Ἀττικοβοιωτίας, τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου Ἀττικῆς καὶ τοῦ προϊσταμένου τοῦ ἐνταῦθα δασαρχείου Ἀναδασώσεων πλειοδοτικὴ δημοπρασία διὰ τὴν προμήθειαν δύο χιλιάδων (2.000) ὀκάδων σύρματος ἀκανθωτοῦ καταλλήλου διὰ περίφραξιν δασουμένων ἐκτάσεων, ὑπὸ ὅρους ὧν δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ βουλόμενοι παρὰ τῇ ἄνω ἐπιτροπῇ.

(Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας).

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

«Προκήρυξις διαγωνισμοῦ πρὸς κατάληψιν 20 θέσεων ἐπιμελητῶν γ' τάξεως τῆς Γεωργικῆς καὶ Ἐποικιστικῆς Ὑπηρεσίας».

Τὴν 10ην Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 9ην π. μ. ἐν τῷ καταστήματι τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας ἐνεργηθήσεται διαγωνισμὸς πρὸς κατάληψιν 20 θέσεων ἐπιμελητῶν γ' τάξεως τῆς Γεωργικῆς καὶ Ἐποικιστικῆς Ὑπηρεσίας.

Αἰτήσεις ὑποβάλλονται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον μέχρι τῆς 9ης Ἰουλίου ἐ. ἔ.

Προσόντα: δίπλωμα μιᾶς τῶν παρ' ἡμῖν Δημοσίων Μέσων Γεωργικῶν Σχολῶν ἢ τῶν τῆς Ἑσπερίας Δημοσίων τοιούτων.

Πᾶσα πληροφορία χορηγεῖται ἐν τῷ Ὑπουργείῳ Γεωργίας (Τμῆμα Προσωπικοῦ).

(Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας).

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

«Προκήρυξις διαγωνισμοῦ πρὸς κατάληψιν μιᾶς θέσεως γραφέως παρὰ τῷ δημαρχείῳ Βόλου».

Τὴν 23ην Ἰουλίου ἐ.ἔ. ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 9ην π.μ. ἐν τοῖς γραφείοις τοῦ ἄνω δασαρχείου ἐνεργηθήσεται διαγωνισμὸς πρὸς κατάληψιν μιᾶς θέσεως γραφέως.

Αἰτήσεις ὑποβάλλονται ἐν τοῖς γραφείοις τοῦ ἄνω δασαρχείου μέχρι τῆς 21ης Ἰουλίου ἐ.ἔ. συμπεριλαμβανομένης.

Προσόντα: Ἐνδεκτικὸν τοὐλάχιστον β' τάξεως γυμνασίου ἢ ἄλλης ὁμοταγοῦς σχολῆς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Ἰουλίου 1924.

(Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας)

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

«Προκήρυξις εἰσαγωγῆς μαθητῶν διὰ τὴν Μέσην Γεωργικὴν Σχολὴν Πατρῶν».

Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Γεωργίας

Ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 2 τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 7ης Αὐγούστου 1920 «περὶ καταστάσεως σπουδῶν καὶ καθηκόντων τῶν μαθητῶν τῶν γενικῶν μέσων Γεωργικῶν Σχολῶν», ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ Β. Δ. τῆς 4ης Ἰανουαρίου 1924 ὁρίζομεν τὸν ἀριθμὸν τῶν εἰσακτέων μαθητῶν κατὰ τὸ τρέχον ἔτος εἰς ἣν ἐν Πάτραις Μέσην Δενδροκομὴν καὶ ἀμπελουργικὴν Σχολὴν εἰς δέκα, ἄπαντας ἐσωτερικούς.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ εἰσαχθῶσι πρέπει νὰ ὑποβάλωσι εἰς τὸ καθ' ἡμᾶς Ὑπουργεῖον (Διεύθυνσιν Γεωργίας—τμῆμα Α) μέχρι τῆς 10ης Αὐγούστου ἐ.ἔ. τὸ βραδύτερον.

α) Αἴτησιν ἐν τῇ ὁποίᾳ ν' ἀναγράφηται ἡ κατοικία καὶ ἡ Διεύθυνσις τοῦ αἰτοῦντος.

β) Ἐνδεικτικὸν β' τάξεως Δημοσίου Γυμνασίου ἢ ἄλλης ἰσοτίμου τάξεως Δημοσίου ἐκπαιδευτικοῦ ἱδρύματος καὶ διαγωγὴν κοσμίαν.

γ) Πιστοποιητικὸν γεννήσεως ἐκ τοῦ μητρώου τῶν ἀρρένων, ἐξ οὗ νὰ ἐμφαίνηται ὅτι τὴν 15ην Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. θὰ ἔχωσι συμπληρώσῃ τὸ 16ον τῆς ἡλικίας, μὴ ὑπερβῇ δὲ τὸ 19ον. Οἱ ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς ὑποβάλλουσι πιστοποιητικὸν τῆς προξενικῆς ἀρχῆς ἢ τοῦ ἱερέως τῆς Κοινότητος.

Διὰ τοὺς μὴ προσάγοντας πιστοποιητικὰ ἀναγράφοντα τὴν ἡμερομηνίαν τῆς γεννήσεως ὡς τοιαύτη λογίζεται ἡ 1η Ἰανουαρίου τῆς γεννήσεως.

Οἱ εἰσαχθησόμενοι μαθηταὶ θὰ προπληρώνουν δραχμὰς χιλίας διακοσίας πεντήκοντα (1250) καὶ ἑξαμηνίαν εἰς τὸ Ταμεῖον τῆς Σχολῆς διὰ τροφεῖα καὶ διδακτρα.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15ῃ Ἰουλίου 1924

Ὁ Ὑπουργὸς

Α. Μπακάλμπασης

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

«Προκήρυξις δημοπρασίας ἐκποιήσεως καρποῦ 12 στρεμμάτων ἀγκυναρεῶνος τοῦ δενδροκομικοῦ Σταθμοῦ Ἀθηνῶν».

Τὴν 28ην Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ δενδροκομικοῦ Σταθμοῦ Ἀθηνῶν ἐνεργηθήσεται πλειοδοτικὴ δημοπρασία ἐκποιήσεως τοῦ καρποῦ 12 περίπου στρεμμάτων ἀγκυναρεῶνος ὑπὸ ὅρους ὧν δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ βουλόμενοι προσερχόμενοι ἐν τοῖς γραφείοις τοῦ ἄνω Σταθμοῦ.

(Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας).

Τυποις: „ΣΦΕΝΔΟΝΗΣ"
Μέτωνος 3.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

Ἐπανάληψις δημοπρασίας

Τὴν 1ην Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἡμέραν Παρασκευὴν καὶ ὥραν 11—12 π. μ. ἐπαναλαμβάνεται ἡ δημοπρασία διὰ τὴν προμήθειαν 200 κάρρων κόρου πρὸς χρῆσιν τῆς ὑπηρεσίας τῶν δημοσίων δενδροστοιχιῶν καὶ κήπων Ἀθηνῶν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Ἰουλίου 1924

(Ἐκ τοῦ ὑπουργείου Γεωργίας).

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΙΛΩΝ
ΦΩΤΕΙΝΗΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ
Ὁδὸς Εὐαγγελιστρίας ἀριθμ. 19.
Γοῦστο, κομψότης, ἐκλεκτικότης διακρίνουν τὸ ἐργοστάσιον τῆς κυρίας
ΦΩΤΕΙΝΗΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΑΠΗΤΕΣ ΠΕΡΣΙΚΟΙ
ΑΔΕΛΦΩΝ ΒΑΪΑΝΟΥ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

ΜΕΓΑΣ ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
AU PRINTEMPS
Δ. & Φ. ΜΟΥΤΣΟΠΟΥΛΩΝ
ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ
Τὸ τελειότερον κατάστημα Γυναικείων Εἰδῶν Ἀσπρόρρουχα διὰ προῖκας

ΑΓΟΡΑ & ΠΩΛΗΣΕΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ
ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 12
Γραφεῖα ἀγορᾶς καὶ καὶ πωλήσεως μεταχειρισμένων καὶ μὴ γραμματοσήμων ὑπὸ τοῦ κ. Ν. ΠΕΖΟΔΡΟΜΟΥ Οἶκος ἐμπιστοσύνης καὶ ἐξαιρετικῆς εὐσυνειδησίας.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΠΑΛΛΗ & Σ^Α
ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ
ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ ΣΤΙΓΜΙΑΙΩΣ

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΗΣ Α' ΕΞΑΜΗΝΙΑΣ ΤΟΥ 1924

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ

Ταμεῖον καὶ Τράπεζαι			Δρ. 92.728,993.62
Προεξοφλήσεις ἐμπορικαὶ	Δρ.	3,846,823.01	
» ἐντ. γραμ. Ἑλλ. Δημ.	»	221,135,476.90	
» » » Ξέν. Κυβερν.	»	810,000.00	» 225,792,299.91
Δάνεια ἐπὶ χρεωγράφων καὶ λοιπῶν ἐγγυήσεων			» 68,076,021.98
Χρεώγραφα καὶ τοκομερίδια			» 31,141,582.62
Συμμετοχὴ εἰς Ἀγγλικὴν Τράπεζαν : The Commercial Bank of the Near East Ltd Λονδίνου			» 2,000,000.00
Λογαριασμοὶ διάφοροι			» 6,297,395.58
Ἀξίαι πρὸς εἴσπραξιν			» 7,830,498.52
Τράπεζαι καὶ Τραπεζῖται Ἐξωτερικοῦ καὶ ἐπαρχιῶν, ἀξίαι πρὸς εἴσπραξιν			» 14,624,438.12
Ἀκίνητα κτήματα Τραπέζης (*)	»	3,734,085.05	»
Μεῖον ἀπόσβεσις ληξάσης ἐξαμηνίας	»	186,700	» 3,547,385.05
Ἔξοδα ἐγκ. Κεντρικοῦ καὶ Ὑποκ)των	»	508,807.72	
Μεῖον ἀποσβέσεις ληξάσης ἐξαμηνίας	»	310,752.55	» 198,055.17
			Δρ. 452,236,670.57

(*) Ἐν Ἀθήναις, Πειραιεῖ, Βόλῳ, Καλάμαις, Λαρίσσῃ, Τρικκάλοις, Χανίοις, Τριπόλει καὶ Μοσχάτῳ.

ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ

Κεφάλαιον Μετοχικὸν	Δρ.	25,000,000.00	
» ἀποθεματικὸν τακτικὸν	»	2,999,571.40	
» » ἔκτακτον	»	16,266,770.00	
Προσωρινὸς λογαριασμὸς ἐγγραφῆς εἰς νέαν ἔκδοσιν μετοχῶν	»	11,439,801.60	
Κρατήσεις δι' ἐνδεχομένας ζημίας	»	2,400,000.00	Δρ. 58,106,143.00
Καταθέσεις ἐν ὄψει καὶ ἐπὶ προθεσμίᾳ			» 323,358,013.10
Ἐπιταγαὶ πληρωτέαι			» 10,194,381.44
Προκαταβολαὶ πιστώσεων ἐπὶ φορτωτικῶν			» 2,165.861.93
Λογαριασμοὶ διάφοροι πιστωτικοὶ			» 27,462,814.64
» εἰσπράξεων τρίτων			» 22,791,016.98
Ὑποκαταστήματα			» 663,864.79
Μέρισμα ληξάσης ἐξαμηνίας	»	6,179,775.00	
μεῖον φόρου	»	679,775.00	» 5,500,000.00
Κέρδη καὶ ζημίαι, ὑπόλοιπον εἰς νέον			» 2,024,574.69
			Δρ. 452,236,670.57

ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΜΕΡΙΔΟΣ "ΚΕΡΔΗ ΚΑΙ ΖΗΜΙΑΙ,,

Τόκοι			Δρ. 6,821,026.31
Ἔξοδα διαχειρίσεως, μισθοδοσίαι προσωπικοῦ καὶ ἀποζημίωσις Διευθύνσεως			» 9,047,886.34
Ταμεῖον περιθάλψεως καὶ προικοδοτήσεως ὑπαλλήλων Τραπέζης			» 500,000.00
Φόροι :			
Κυκλοφορίας Μετοχῶν μας καθ' ὑπολογισμὸν	Δρ.	400,000.00	
Διάφοροι	»	377,293.45	» 777,293.45
Ἀποσβέσεις :			
Διαφόρων λογαριασμῶν	Δρ.	1,630,673.05	
Ἐξόδων ἐγκαταστάσεως	»	310,752.55	
Ἀκινήτων Τραπέζης ἐπὶ Δρ. 3,734,085 πρὸς 5 ο)ο	»	186,700.00	» 2,128,125.60
Κέρδη καθαρὰ διατιθέμ. διὰ τὴν παροῦσαν ἐξαμηνίαν			» 7,220,982.45
Κέρδη ἀφιέμενα εἰς νέον			» 2,024.574.69
			Δρ. 28,519,888.84

Ὑπόλοιπον παρελθούσης ἐξαμηνίας	Δρ. 83,740.19
Τόκοι	» 15,535,194.86
Προμήθειαι, διαφορὰ συναλλάγματος, διάφορα κέρδη	» 12,835,766.34
Πρόσοδοι κτημάτων	» 63,187.45
Πρόσοδοι κτημάτων	» 65,187.45

ΔΙΑΘΕΣΙΣ ΚΑΘΑΡΩΝ ΚΕΡΔΩΝ ΔΡ. 7,220.982.45

Κράτησις 5 ο)ο διὰ Κεφάλαιον ἀποθεματικὸν ἐπὶ Δρ. 7,220,982.00	Δρ.	361,049.00	
Τόκος 6 ο)ο διὰ Κεφάλ. ἀποθεμ. ἐπὶ τακτ. ἀποθεμ. Δρ. 2,561,672.00	»	76,850.15	Δρ. 437,899.15
Μέρισμα τακτικὸν πρὸς δρ. 3.00 κατὰ Μετοχὴν, ἐπὶ μετοχῶν 250,000.00	»	750,000.00	
» πρόσθετον πρὸς δρ. 21.71 κατὰ Μετοχὴν, ἐπὶ μετοχῶν 250,000.00	»	5,429,775.00	
	Δρ.	6,179,775.00	
Μεῖον φόρου μερίσματος πρὸς 11 ο)ο	»	679,775.00	» 5,500,000.00
Φόρος μερίσματος ἐπὶ δρ. 6,179,775.00 πρὸς 11 ο)ο			» 679,775.00
Ποσοστὰ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἐπὶ δρ. 6,033,083.00 πρὸς 10 ο)ο			» 603,308.30
			Δρ. 7,220,982.45

Τὸ μέρισμα ἐκ Δρ. 22.00 κατὰ μετοχὴν, ἐλεύθερον φόρου, εἶναι πληρωτέον μετὰ τὴν ἔγκρισιν τοῦ παρόντος ἰσολογισμοῦ ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῶν Μετόχων τῆς συγκληθησομένης διὰ τὴν 30 Αὐγούστου 1924.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Ἰουλίου 1924.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου
ΙΩΑΝ. ΑΘΗΝΟΓΕΝΗΣ

Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς
Γ. ΕΜΠΕΔΟΚΛΗΣ

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Λογιστηρίου
Δ. Ι. ΨΑΡΑΥΤΗΣ